M.S. 770
559

GOVERNMENT TRAINING SCHOOL
T. C. STATE.
KOTTAYAM

കേരളത്തിലെ വീരപുരുഷന്മാർ

FOR

FORM III

ഏ. ശങ്കരപ്പിള്ള, എം. ഏ.

PUBLISHING RIGHT FOR
THE GOVERNMENT OF TRAVANCORE-COCHIN.

PRINTED BY
THE S. G. P. AT THE GOVERNMENT CENTRAL PRESS,
TRIVANDRUM
1954

M.S. 770

കേരളത്തിലെ
വീരപുരുഷന്മാർ

FOR

FORM III

എ. ശങ്കരപ്പിള്ള എം. എ.

PUBLISHING RIGHT FOR
THE GOVERNMENT OF TRAVANCORE-COCHIN.

Price Annas 11

1954

വിഷയവിവരം

		പുറം
1.	ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള (വലിയപടത്തലവൻ)	1—13
2.	കോട്ടയം കേരളവർമ്മ തമ്പുരാൻ	14—23
3.	അയ്യപ്പൻമാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളദളവ	24—39
4.	ശക്തൻതമ്പുരാൻ	40—50
5.	തലക്കുളത്തു വേലുത്തമ്പിദളവ	51—68

GOVERNMENT TRAINING SCHOOL.
T. C. STATE.
KOTTAYAM.

കേരളത്തിലെ വീരപുരുഷന്മാർ

1. ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള

(വലിയ പടത്തലവൻ)

ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂർ പ്രസിദ്ധചരിതന്മാരായ പലരുടെയും ജന്മദേശമാണ്. കവികൾ, കലാകാരന്മാർ, പടത്തലവന്മാർ, ദിവാൻജിമാർ തുടങ്ങി പേരും പെരുമയും പുലർത്തിയ പല പുരുഷശ്രേഷ്ഠന്മാരെ ഈ രമ്യഭൂഭാഗം ജനസേവനത്തിന് കാഴ്ചവച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെക്കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇവിടെ ജനിച്ച്, രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി സ്വജീവനെ ബലികഴിച്ച ഒരു വീരൻെറ ത്യാഗസുരഭിലമായ ചരിതമാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ പോകുന്നത്.

ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള വലിയ പടത്തലവനാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ. ഈ നാമധേയം രാജ്യസ്നേഹത്തിനും രാജഭക്തിക്കും പര്യായപദമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. വേണാട്ടുചരിത്രത്തിൽ തങ്കലിപികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട സദ്യശസ്സാണ് ഈ ത്യാഗിവര്യൻ സമാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

തക്കലെയ്ക്കു അല്പം വടക്കുപടിഞ്ഞാറുമാറി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന "കേരളപുരം" എന്ന സ്ഥലത്താണ് ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള ജനിച്ചതു്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ജനനകാലം സൂക്ഷ്മമായി അറിയാൻ രേഖകളൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും "ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോരു്" എന്ന വില്ലടിച്ചാൻ പാട്ടിൽ

നിന്നും ഇദ്ദേഹത്തെപ്പററി ചില വിവരങ്ങഠം ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. കൊല്ലവർഷം 778-ൽ കേരളപുരത്ത വലിയവീട്ടിൽ ഇദ്ദേഹം ജനിച്ചതായി നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം. ഇന്നു് ആ ഭവനത്തിൻെറ യാതൊരു ലക്ഷ്യവും കാണ്മാനില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ മാതാവായ ഈശ്വരിപ്പിള്ള സദ്ഗുണസമ്പന്നയായ ഒരു സ്ത്രീരത്നമായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഇരവിയുടെ പിതാവും മാതുലനും മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു് മാതാവിൻെറ മാത്രം മേൽനോട്ടത്തിലാണു് ബാലൻ വളന്നു വന്നതു്. അച്ഛനും അമ്മാവനും രണശൂരന്മാരായ രണ്ടു നായർപ്രമാണികളായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ അന്നു് ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും കായികപരിശീലനത്തിനായി ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നു കളരികഠം. ഓരോ കളരിക്കും നാഥനായി ഒരു ആശാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏഴു വയസ്സു പ്രായമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ബാലന്മാർ കളരിയിൽ "പയററു മുറകഠം" അഭ്യസിച്ചുതുടങ്ങും.

ഇരവിയുടെ വീട്ടുകാർക്കു് സ്വന്തമായി ഒരു കളരി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ, "കല്ലറയ്ക്കൽ ആശാൻ" എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഗുരുവിൻെറ കീഴിൽ ബാലന്മാർ പയററു മുറകഠം പഠിച്ചുവന്നു. ഇരവിയും കളരിയിലെ ഒരംഗമായി ത്തീർന്നു. പതിനാറാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ ഗുരുവിൻെറ സങ്കല്പപരിധിയെകടന്നു്, ഇരവി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള പാടവം കാണിച്ചുതുടങ്ങി. അതിനുശേഷം കുടുംബപ്പതിവനുസരിച്ചു്, തന്നേയും കളരിയേയും അന്നത്തെ രാജാവായ ഉണ്ണിക്കേരളവമ്മയുടെ മുമ്പിൽ അടിയറവച്ചു് അനുജ്ഞയും വാളും വാങ്ങിയത്രേ. അന്നുതൊട്ടു് ഇരവി കളരിയുടെ നാഥനായി; ബാലന്മാരെ പയററുമുറകഠം അഭ്യസിപ്പിക്കുവാനും തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്താണു് "കാളി" എന്നു പേരുള്ള അനാഥനായ ഒരു നായർബാലനെ ഇദ്ദേഹം ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ചതു്. കാളിനായർ, തൻെറ അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചശേഷം മാതുലൻെറ ക്രൂരശിക്ഷകഠം സഹിക്കവഹിയാതെ സ്വദേശമായ കുഞ്ഞാകോട്ടു നിന്നും ഒളിച്ചോടി വലിയവീട്ടിൽ വന്നുചേർന്നതാണു്. അവൻെറ ചൊടിയും ചുണയും കണ്ടു് ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള

കാളിയെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ചേർത്തു. പുതിയ ശിഷ്യൻെറ വിനയസൗശീല്യങ്ങളും അനിതരസാധാരണമായ അഭ്യസന സാമർത്ഥ്യവും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ ഗുരുനാഥന് അവനോട് പ്രത്യേകവാത്സല്യം തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലോ. കാളിനായർ ഗുരുവിൻെറ അംഗരക്ഷകനെന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ സദാ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ ഏതാനും കഴിഞ്ഞു. ഉണ്ണിക്കേരളവർമ്മ മഹാരാജാവ് രാജ്യഭരണ കാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കാൻ നിയമിച്ച എട്ടുമന്ത്രിമാരിൽ ഒരാളായി ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെയും ഉൾപ്പെടുത്തുകയു ണ്ടായി.

ഇക്കാലത്തു പാണ്ഡ്യരാജ്യം വളരെ പ്രാബല്യത്തിലി രുന്നിരുന്നു. മധുരയായിരുന്നു തലസ്ഥാനം. ഉണ്ണിക്കേരള വർമ്മമഹാരാജാവിൻെറ ഭരണദശയിൽ തിരുമലനായ്ക്കൻ എന്ന പ്രതാപശാലിയാണ് മധുര വാണിരുന്നത്. അദ്ദേഹ ത്തിന് സമർത്ഥന്മാരായ സചിവന്മാരും യുദ്ധവീരന്മാരായ സേനാനായകന്മാരാൽ നയിക്കപ്പെട്ട ഒരു വലിയ സൈ ന്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. തിരുമലനായ്ക്കൻ അന്നത്തെ തെക്കെ ഇൻഡ്യയിലെ ഭരണധുരന്ധരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉന്നത മായ ഒരുസ്ഥാനം ആർജ്ജിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സേനാ നായകന്മാരിൽ പ്രധാനി രാമപ്പയ്യനായിരുന്നു. അയാൾ മൈസൂറിനെ തോല്പിച്ചു കീഴടക്കിയതോടുകൂടി, നായ്ക്കൻെറ ശക്തി ഭാരതമെങ്ങും പ്രഖ്യാതമായി.

അന്ന് കേരളം ഐശ്വര്യദേവതയുടെ നടനരംഗമാ യിരുന്നു. ഈ ഭൂഭാഗത്തിൻെറ തെക്കേ അററത്തുള്ള 'സസ്യ ശ്യാമളകോമള'യായ, വേണാടിനെ കീഴടക്കാൻ തിരുമല നായ്ക്കന് മോഹമുണ്ടായി. ഇതിലെയ്ക്ക് ആ ദുർമ്മോഹി, ആദ്യം ചാരന്മാരെ വേണാട്ടിൻെറ നാനാഭാഗത്തെയ്ക്കും നിയോഗിച്ചു. അവർ രാജ്യമെങ്ങും രഹസ്യമായി സഞ്ചരിച്ച് ആക്രമണത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങളും മാർഗ്ഗവും മധുരാധിപനെ ധരിപ്പിച്ചുവത്രേ. അന്ന് ഇവിടെ രാജാവിന് വലിയ സൈന്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മന്ത്രിമാരുടെ കളരിയും പടയു മാണ് ശത്രുനിരോധനത്തിന് ഉപയോഗിച്ചുവന്നത്. ഇതു

മനസ്സിലാക്കിയതിരുമലനായ്ക്കൻ, ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ ഉപസേനാനിയായ വേലയ്യന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വേണാട്ട് ആക്രമിക്കുന്നതിനു് അയച്ചു. വേലയ്യനും സൈന്യവും ആരുവാമൊഴി കടന്നു് വേണാട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചു് കൊള്ളചെയ്യ തുടങ്ങി. ആ പ്രദേശത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ പരിഭ്രമിച്ചു് ജീവരക്ഷാർത്ഥം പലയിടങ്ങളിലെയ്ക്കും പലായനം ചെയ്തു. അവരിൽ ഒരു കൂട്ടർ അന്നു് 'പുല്ലിക്കറിഞ്ഞി' പ്പാളയത്തിൽ എഴുന്നള്ളി താമസിച്ചിരുന്ന മഹാരാജാവിനെയും വിവരം അറിയിച്ചു. പ്രജാവത്സലനായ രാജാവു് ശത്രുക്കളെ എതിർക്കുന്നതിനു് തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ടു്, സമീപത്തുനിന്നിരുന്ന ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയോടു് ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചു: "ഇരവി, മന്ത്രിമാർക്കും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർക്കും അറിവുകൊടുത്തു സൈന്യം ശേഖരിച്ചു് യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറാകാനുംമററും ഇനി ഇപ്പോൾ സമയമില്ല. ഉള്ള സൈന്യത്തെയുംകൊണ്ടു് ഞാൻ അങ്ങു പുറപ്പെടാം. നീയും കളരിക്കാരും പിറകെ എത്തി ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി."

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള തമ്പുരാനെ അറിയിച്ചതു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:—"തിരുമേനി ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട, അടിയൻ ഉള്ളപ്പോൾ തിരുമേനി പടനയിക്കാൻ ഇറങ്ങേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അടിയൻ പടനയിച്ചു് മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനുശേഷം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇറങ്ങിയാൽ മതി. അടിയൻ കളരിക്കാരെയും കൊണ്ടു് വേലയ്യനോടു് എതിരിടാം. അടിയനും കൂട്ടരും ആ വടുകപ്പടയെ തോല്പിച്ചതിനുശേഷമേ തിരിച്ചു വരികയുള്ളു. അതിനായിട്ടു് അവിടുന്നു് അനുഗ്രഹിച്ചാൽ മാത്രം മതിയാകും—"

മന്ത്രിയുടെ വാക്കുകൾ മഹാരാജാവിനെ വളരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു അവിടുന്നു് പടത്തലവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു് യാത്രയാക്കി. യുദ്ധോദ്യുക്തനായ മന്ത്രിസത്തമൻ അമ്മയുടെ മുമ്പിൽചെന്നു് യുദ്ധകാര്യം ധരിപ്പിച്ചു. ആ വീരമാതാവു് തന്റെ മകന്റെ ധീരതകണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെററിയിൽതൊട്ടു് "ചൊന്നേടം ചെന്നു് ജയിച്ചു വാ" എന്നു് ആശീർവദിക്കയും ചെയ്തു.

മഹാരാജാവു നല്കിയ വാളും പരിചയും ധരിച്ചു, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള യാത്രയായി. കാളിനായർ, കളരിക്കാരെ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു് പടത്തലവൻെറ നേതൃത്വത്തിലുള്ള രാജസൈന്യങ്ങളുമായി ചേൎന്നു് മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഇവർ നാഗരുകോവിലിനുസമീപം വടശ്ശേരിയിൽവച്ചു് വേലയ്യൻെറ സൈന്യവുമായി കൂട്ടിമുട്ടി. ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ ഓരോ വാക്കും തൻെറ ഭടന്മാരുടെ ശൗൎയ്യം ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായിരുന്നു വളരെ നാഴിക കഴിഞ്ഞില്ല, വടുകപ്പട മുക്കാലും യമപുരിയിലെത്തി. അവസാനം, ഒരു പടയാളിയുടെ വെട്ടേററു് വേലയ്യനും മൃതനായി. ഉടൻ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നവർ പിൻതിരിഞ്ഞോടുകയും ചെയ്തു. ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയും സൈന്യവും വിജയകാഹളം മുഴക്കിക്കൊണ്ടാണു് യുദ്ധസ്ഥലത്തുനിന്നും തിരിച്ചുപോന്നതു്.

ഈ വാൎത്ത മഹാരാജാവിനും പ്രജാവലിക്കും ഒന്നുപോലെ ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. രാജാവു് ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെ പ്രശംസിച്ചതുകൂടാതെ "വേപ്പൻകോണത്തു് ഏലാ" എന്ന സ്ഥലം കരമൊഴിവായി സമ്മാനിച്ചു് നീട്ടും കൊടുത്തു ആദരസമന്വിതം "പിള്ള" ആ നീട്ടുവാങ്ങിയെങ്കിലും, തിരികെ അതു തിരുമുമ്പിൽ വച്ചിട്ടു് ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—"രാജ്യം രക്ഷിക്കേണ്ടതു് അടിയൻെറ കടമ. തിരുവുള്ളം സന്തോഷംകൊണ്ടു് നിറയുന്നതു് കാണാനുള്ള ഭാഗ്യമാണു് സമ്മാനം. അടിയനതുമതി. കല്പിച്ചു ക്ഷമിക്കണം—"

നിസ്വാൎത്ഥനായ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയോടു് മഹാരാജാവിനുതോന്നിയ സ്നേഹം, നാൾക്കുനാൾ വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഇതു് എടത്തറപോററിതുടങ്ങിയ മററ മന്ത്രിമാൎക്കു് ഒട്ടുംരസിച്ചില്ല. എടറത്തയ്ക്കു വിരോധം തോന്നാൻ വേറെയും ഒരു കാരണമുണ്ടു്. ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെ പോററി ഒരു വിവാഹാലോചനയുമായി സമീപിക്കുക ഉണ്ടായി. നായർ ഭാൎയ്യയിൽ തനിക്കുള്ള മകളെ ഇരവി പരിണയിക്കണമെന്നായിരുന്നു പോററിയുടെ അപേക്ഷ. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹം അതിനു് വൈമനസ്യം പ്രകടിപ്പിക്കയാൽ, അരളഹൃദയനായ പോററി, അന്നുമുതൽ, സദ്വൃത്തനും സന്മാൎഗ്ഗ

നിഷ്ഠുരമായ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ നാശത്തിനായി പല ഗൂഢമാർഗ്ഗങ്ങളും ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി.

യുദ്ധം ജയിച്ചു വന്ന മകനെ കണ്ട മാതാവ് ആനന്ദബാഷ്പം പൊഴിച്ചു. രാജ്യത്തിൻെറയും രാജവംശത്തിൻെറയും അഭിമാനം സംരക്ഷിച്ച മകനെ ആ സ്ത്രീരത്നം പലവുരു പ്രശംസിച്ചു. അനന്തരം, ഇരവിയെ വിവാഹബന്ധത്തിലേർപ്പെടാൻ മാതാവ് പ്രേരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. അതിൻ പ്രകാരം, മററ ബന്ധുജനങ്ങളുടെ അനുമതിയോടുകൂടി ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ, ധീരയും ബുദ്ധിമതിയും പതിദേവതയുമായ ദേവകിയുടെ കണ്ഠത്തിൽ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള മംഗല്യസൂത്രം ചാർത്തി. തൻെറ ഗുരുവിൻെറ മകളായിരുന്നു ഈ സാധ്വീമണി.

ഒരു ദിവസം കാളിനായർ ഗുരുവിനോട് തനിക്കു തിരുവനന്തപുരത്തുപോയി ആയുധസജ്ജീകരണം നടത്താൻ അനുവാദം തരണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. ശിഷ്യനെ മേലാൽ കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നൊരു ഭൂതോദയം എങ്ങിനെയോ ഉണ്ടാവുകയാലെന്നപോലെ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവത്രേ:—"കഴിയുന്നതും വേഗം ആയുധങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു വരേണ്ടതു അത്യാവശ്യം തന്നെ; എന്നാൽ നീ തിരിച്ചിവിടെ വരുമ്പോൾ എന്നെ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ, ദേവകി പറയുന്ന സ്ഥലത്തു് എത്തിക്കൊള്ളണം. പിന്നെയെല്ലാം ദൈവവിധിപോലെ—". അതിനുമുമ്പു കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത അപശബ്ദം ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും കേട്ട ഉടനെ കാളിനായർ തിരുവനന്തപുരത്തെയ്ക്കുള്ള യാത്ര മാററിവയ്ക്കാമെന്നറിയിച്ചു. ഇതിനു മറുപടിയായി ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള വിജൃംഭിതവീര്യനായിപ്പറഞ്ഞതു് "മുൻ വച്ച കാൽ പിന്നോട്ടെടുക്കാൻ ഞാൻ നിന്നെ പഠിപ്പിച്ചില്ല! വീര്യം വിടരുതു്. ബാക്കി കാര്യം ഭഗവാൻ നോക്കിക്കൊള്ളും" എന്നായിരുന്നു.

വേലയ്യൻ മരിച്ചെന്നും തൻെറ സൈന്യം മുക്കാലും നശിച്ചെന്നും കേട്ടപ്പോൾ, തിരുമലനായ്ക്കൻ കോപാന്ധനായിത്തീർന്നു. അയാൾ തൻെറ സൈന്യാധിപനായ രാമപ്പയ്യനെ വിളിച്ചു്, "പ്രിയസേനാനിയായ വേലയ്യനെക്കൊന്ന ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ ശിരസ്സു നമ്മുടെ

മുമ്പിൽ നീ കാഴ്ചവയ്ക്കണം" എന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. അല്പം ആലോചിച്ചശേഷം, തൊണ്ണൂറുദിവസങ്ങൾക്കകം വൈരിയുടെ ശിരസ്സ് കാഴ്ചവച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് തിരുമുമ്പിൽ പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ട്, രാമപ്പയ്യൻ ഒരു വലിയ സൈന്യവുമായി തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവർ 'ഈത്തക്കാട്" എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി പാളയമടിച്ചു കിടന്നു. വേണാട്ടു സേനയുടെ തന്റേടവും സാമർത്ഥ്യവും കേട്ടറിഞ്ഞിരുന്ന രാമപ്പയ്യൻ, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയോടു നേരിട്ടു പിണങ്ങിനിന്നാൽ ജയിക്കാനൊക്കുകയില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കി, ചതിച്ചു തോല്പിക്കാൻ ചില ഗൂഢമാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ വേണാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികൾ അശേഷം ആശാസ്യമായിരുന്നില്ല. നാടുവാഴിയുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾക്കും നാട്ടുകാരുടെ ഭക്ത്യാദരങ്ങൾക്കും പാത്രീഭൂതനായ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ അധഃപതനം എങ്ങിനെയെങ്കിലും സാധിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എടത്തറപ്പോററി മുതലായ ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ, പിള്ളയെ ഏതുവിധവും മന്ത്രിപദത്തിൽ നിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്യുന്നതിനും, വേണ്ടിവന്നാൽ ഹനിക്കുന്നതിനുതന്നെയും, ഏർപ്പാടുചെയ്യണമെന്നു ഗൂഢാലോചന ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിലാണു രാമപ്പയ്യന്റെ ചാരന്മാർ എടത്തറപ്പോററിയെ സമീപിച്ചതു്. മധുരനായ്ക്കനോടു പിണങ്ങിയാൽ രാജാവിനെയും രാജ്യത്തെയും മധുരപ്പട കീഴടക്കിയശേഷം ഇടപ്രഭുക്കന്മാരെ നാമാവശേഷമാക്കിക്കളയുമെന്നും, നേരെമറിച്ചു രാജാധിരാജനായ നായിക്കനോടു ഇണങ്ങിയാൽ, അഹങ്കാരിയായ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെ തുലയ്ക്കാനും അയാളെ താലോലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാജാവിനെ ഒരു നല്ല പാഠം പഠിപ്പിക്കാനും സൗകര്യം കിട്ടുമെന്നു മാത്രമല്ല ഔദാര്യനിധിയും ആശ്രിതവത്സലനുമായ തിരുമലനായിക്കൻ എടത്തറ മുതലായവർക്കു പാരിതോഷികമായി അനവധി ദ്രവ്യവും അധികാരങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നൽകുമെന്നും രാമപ്പയ്യൻ ദൂതന്മാർ മുഖേന രാജ്യദ്രോഹികളായ എടത്തറപ്പോററി പ്രഭൃതികളെ അറിയിച്ചു. ഈ രഹസ്യസന്ദേശത്തെ സസന്തോഷം സ്വീക

രിച്ചു എടത്തറപ്പോററി കാൎയ്യസാധ്യത്തിനുവേണ്ട വിശദ നിൎദ്ദേശങ്ങൾ ഗൂഢമായി ചാരന്മാർ മുഖേന അറിയിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. യുദ്ധദിവസം പടത്തലവനെ സഹായിക്കാനെന്ന മട്ടിൽ പ്രധാന സേനയുടെ ഇടത്തും വലത്തും പാൎശ്വങ്ങളിലായി തങ്ങളുടെ സൈന്യങ്ങളെ അണിനിരത്തണമെന്നും യുദ്ധം തുടങ്ങി പട മുറുകുമ്പോൾ കൂട്ടുകാരുമായി പിൻവാങ്ങി ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ കീഴിലുള്ള പടയെ ഒററയ്ക്കു വിട്ടിട്ടു അടുത്തുള്ള കുന്നുകളിൽ കയറി മറയണമെന്നും അപ്പോഴെയ്ക്കും ശത്രുസൈന്യം പടത്തലവനെയും പ്രധാന സൈന്യത്തെയും വളഞ്ഞു അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തി അപായപ്പെടുത്താമെന്നുമായിരുന്നു രാമപ്പയ്യന്റെ നിൎദ്ദേശം. ഇതനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു രാജ്യദ്രോഹികളായ പോററിമാരും മാടമ്പിമാരും രാമപ്പയ്യനു രഹസ്യമായി വാക്കുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടാമതും വടുകപ്പട വന്നിട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് ഉണ്ണിക്കേരളവൎമ്മ മഹാരാജാവു് മന്ത്രിമാരുടെ ഒരു അടിയന്തിരയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി. രാജ്യക്ഷേമകാംക്ഷികളെന്ന മട്ടിൽ ഗൂഢാലോചനക്കാരായ മന്ത്രിമാർ, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെ പടനായകനാക്കി നിയമിക്കണമെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഈ അപേക്ഷ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പടത്തലവനാക്കപ്പെട്ട ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള ഉടൻതന്നെ തന്റെ സ്വന്തം കളരിപ്പട ഉൾപ്പെടെ ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ചു് സകല സന്നാഹങ്ങളും സജ്ജീകരിച്ചു.

പട പുറപ്പെടേണ്ട ദിവസം സമാഗതമായി. രാജകീയാനുഗ്രഹവും അനുമതിയും ലഭിച്ചശേഷം വേഷാഡംബരങ്ങളോടുകൂടി ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള അനുഗ്രഹത്തിനായി മാതൃസന്നിധിയിൽ ചെന്നു് വിനീതനായി വന്ദിച്ചുനിന്നു. പുത്രന്റെ ആഗമനോദ്ദേശം മാതാവിനു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ഇത്തവണ, ആ സ്ത്രീരത്നം പരിഭ്രാന്തയായിട്ടാണു് കാണപ്പെട്ടതു്. കാരണം, ഇപ്പോഴത്തെ യുദ്ധവേളയിൽ പുത്രന്റെ ആയുസ്സിനു് ദോഷം സംഭവിക്കുമെന്നു് അവർ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. 'സ്വപ്നം ചിലക്കു

ചിലകാലമൊക്കെ'മെന്നും, ആ മഹതിക്കറിയാം. കൂടാതെ ആയിടയ്ക്കു പതിവായി കണ്ടുതുടങ്ങിയ ചില ദുശ്ശകുനങ്ങളും ദുഃഖസൂചകങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളും ആ മാതൃഹൃദയത്തെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തിയുമിരുന്നു. അതിനാൽ, മകനെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഈശ്വരിപ്പിള്ള ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി:—"കുഞ്ഞേ, ഇപ്പോഴത്തെ കാലം നിനക്കു് നല്ലതല്ലെന്നും, നിനക്കു് എന്തോ ആപത്തു് വരാനിരിക്കുന്നുവെന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇത്തവണ നീ പടയ്ക്കു പോകേണ്ട, മകനെ!—വേറെയും പടനായകന്മാരുണ്ടല്ലോ. അവർ നടത്തട്ടെ ഈ പട."

"അയ്യോ! അമ്മേ"—ഇരവി പറഞ്ഞു. "അമ്മ ഇങ്ങനെ തടസ്സം പറയരുതേ! രാജ്യം വട്ടകക്ക് അധീനമാകാൻപോകുന്നു. ഇതു കണ്ടുംകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുകയോ? മറ്റുള്ള പടനായകന്മാരുടെമേൽ തമ്പുരാന്നു് വിശ്വാസംപോരാ. അതുകൊണ്ടു ഞാൻതന്നെ പട നടത്തണമെന്നു കല്പിച്ചു. അമ്മ അശേഷം ഖേദിക്കേണ്ട. എനിക്കു് യാതൊരാപത്തും വരികയില്ല. സദാ ആദികേശവനെ ധ്യാനിച്ചു കഴിയുന്ന തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എനിക്കു് അനുഗ്രഹം തന്നുകഴിഞ്ഞു. എവിടെ ഇരുന്നാലും മരണംവരേണ്ട കാലത്തു് വരും. അതിനാൽ അമ്മ അധൈര്യപ്പെടരുതു്. ശകുനത്തിലും സ്വപ്നത്തിലും വിശ്വസിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ലമ്മേ. അതുകൊണ്ടു് അമ്മ എനിക്കു് അനുവാദവും അനുഗ്രഹവും തരണം. ഞാൻ പോയി വരട്ടെ."

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട ആ വീരജനനി, വിത്രസ്തഹൃദയത്തോടെ പുത്രനു് അനുമതി നൽകി. അനന്തരം, ദേവകി, പ്രാണനാഥന്റെ കാല്ക്കൽവീണു് "ദുർന്നിമിത്തങ്ങൾ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഇത്തവണ യുദ്ധത്തിനു പോകരുതെ"ന്നപേക്ഷിച്ചു. അതും ഈ രാജ്യഭക്തൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അടുത്തതായി, ദേവകി ചാർത്തിയ വീരമാല്യവുമണിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള പരദേവതയായ ചാമുണ്ഡിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽചെന്നു് പ്രാർത്ഥന നടത്തി. അവിടെയും ചില ദുശ്ശകുനങ്ങൾ കണ്ടതായി പറയപ്പെടുന്നു. എന്നിട്ടും അധൈര്യ

പ്പെടാതെ ഇദ്ദേഹം യാത്രയ്ക്കു തീരുമാനിച്ചു. ജയഘോഷം മുഴക്കിക്കൊണ്ട് വേണാട്ടുസേന മുന്നോട്ടു നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഇതേപ്പററി ഒരു പ്രാചീന കവി ഇങ്ങനെ പാടിയിരിക്കുന്നു:—

"പടൈയ്ക്കുപോററാരിരവിപ്പിള്ളൈ
പമ്പരമുത്തുക്കൾടൈചേരുമാം
കുടൈയ്ക്കുകീഴെയിരവിപ്പിള്ളൈപോററ
കൊലുവൈപ്പാരെടീതോഴിപ്പെണ്ണേ.

*　　*　　*

കണ്ണനെൻപാർ ചിലർ മന്നനെൻപാർ
കാമനോ സോമനോ വാറതെൻപാർ
മന്നർക്കുക്കണ്ണാനമന്തിരിയാനവർ
വാറശിങ്കാരത്തെപ്പാരുങ്കോടി!"

പാണ്ടിപ്പട പാളയം അടിച്ചിരുന്നതു് കണിയാകുളം പാടത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തായിരുന്നു. പാർവ്വതീപുരത്തിനു് കുറച്ചു് അകലെ, തെക്കുകിഴക്കാണു് കണിയാകുളം. വേണാട്ടു സൈന്യം വടക്കുഭാഗത്തുവന്നു് നിലയുറപ്പിച്ചു. സമരകാഹളം മുഴക്കിക്കൊണ്ടു് രണ്ടു സൈന്യങ്ങളും നിരന്നു യുദ്ധവും തുടങ്ങി; വാളുകൾ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന 'ക്ലിക്ക്' ശബ്ദം ആകാശത്തിൽ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു. വെട്ടേററു വീഴുന്നവരുടെ ദീനരോദനം വളരെ ദൂരെ കേൾക്കാം. ഇരവിയുടെ വാൾ രക്തംകുടിച്ചു മദിച്ചു. "വീരസ്വർഗ്ഗം മരിച്ചെങ്കിൽ, കാര്യസാദ്ധ്യം ജയിക്കുകിൽ" എന്ന നിശ്ചയത്തോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം മുന്നോട്ടുകയറി.

വടുകപ്പടയും ധീരമായി യുദ്ധംചെയ്തു. ആ പടക്കളത്തിലൂടെ രക്തം ഒഴുകി. വേണാട്ടുസൈന്യം തോൽവിവന്നേയ്ക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചതേയില്ല. പെട്ടെന്നു് കുലംകുത്തികളായ മന്ത്രിമാരും അനുയായികളും പിൻവാങ്ങി, അടുത്തുള്ള കുന്നിൽ കയറി മറഞ്ഞു. വേണാട്ടുപടയുടെ അണിമുറിച്ചു് പിൻപക്കം പററാൻ പഴുതില്ലാതെ പതറിനിന്ന ശത്രുസൈന്യം ഈ തക്കംകണ്ടു ഉടൻ ഇരുവശത്തുകൂടിയും വ്യൂഹം മുറിച്ചു ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ പ്രധാനസേനയെ വളഞ്ഞു. ഇതു പടത്തലവൻ കണ്ടെങ്കിലും, ഒട്ടും കുലുങ്ങിയില്ല. ആ

വീരയോദ്ധാവും അനുചരന്മാരും നാലുവശവും വാൾവീശി ശത്രുനിരയെ അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തി. തങ്ങളുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായ പടത്തലവൻെറ അമാനുഷപ്രവൃത്തിയും അനിതരസാധാരണമായ ധൈര്യപ്രകടനങ്ങളും വീര്യോത്തേജകങ്ങളായ ആജ്ഞകളുംകൊണ്ടു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ട വേണാട്ടുപട ഒട്ടും കൂസൽകൂടാതെ ശത്രുക്കളെ പിന്നോക്കംപായിച്ചു. പടത്തലവൻ ജീവനോടിരിക്കുമ്പോൾ ജയം കേവലം അസാധ്യമെന്നു നിശ്ചയം വന്ന രാമപ്പയ്യൻ ധർമ്മയുദ്ധത്തിനു വിരുദ്ധമായി ഒരു വൻചതി പ്രയോഗിക്കാൻ സന്നദ്ധനായി. അയാളുടെ അശ്വസൈന്യത്തിലൊരുവനെ പിൻഭാഗത്തുകൂടി ചെന്നു് ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെ ചതിച്ചുകൊല്ലാൻ രാമപ്പയ്യൻ നിയോഗിച്ചു. അതാ ഒരു ഭടൻ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ പുറകിൽചെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാനെന്ന മട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു്, വാളുയർത്തി കഴുത്തിനെ ലാക്കാക്കി വെട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. ആ പുരുഷകേസരി നിലം പതിച്ചു.

ആ ശിരസ്സു് വേർപെടുത്തി എടുക്കാൻ രാമപ്പയ്യൻ 'കരവാളു'മായി ഓടിഎത്തി. അല്പസമയംകൊണ്ടു് അയാളുടെ അഭീഷ്ടം സാധിച്ചു. അതിനെ ഒരു പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞു് തിരുമലനായ്ക്കൻെറ സന്നിധിയിലേയ്ക്കയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഗാംഭീര്യം ഓളംതല്ലുന്ന ആ മുഖം, അപ്പോഴും ജീവനുള്ളതാണോ എന്നു കണ്ടവർ സംശയിച്ചു. ആ ചുവന്ന കണ്ണുകളിൽ അപ്പോഴും രാജ്യസ്നേഹം നിഴലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെ ചതിച്ചുകൊന്ന വാർത്ത ചാരന്മാർമുഖാന്തിരം മധുരനായ്ക്കൻ അറിഞ്ഞു കുണ്ഠിതപ്പെട്ടു. പിന്നീടു് തല കാണുകകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹവും അത്യന്തം വ്യസനിച്ചുവെന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. അതിനാൽ ആ തലയെ അതിൻെറ ഉടലിനോടു ചേർക്കാനായി രാമപ്പയ്യനു് തിരിച്ചു് അയച്ചുകൊടുത്തുവത്രേ.

മഹാരാജാവു് യുദ്ധവാർത്തയറിഞ്ഞു് കണ്ണുനീർവാർത്തു. വീരാഗ്രണിയായ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ ദാരുണമരണം അദ്ദേഹത്തെ അത്യധികം ദുഃഖിപ്പിച്ചു. അവിടുന്നു് കല്പിച്ചു

തനുസരിച്ച് ഭൃത്യന്മാർ പരേതന്റെ ശവശരീരത്തെ പല്ല ക്കിൽ കയററി കൊട്ടാരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അവിടെ നിന്നും തിരുമനസ്സിലെ മേൽനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അതിനെ വലിയവീട്ടിലും എത്തിച്ചു.

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും മടങ്ങിയെത്തിയ കാളി നായർ തന്റെ ഗുരുവിന്റെ മരണവൃത്താന്തമറിഞ്ഞു് വാവിട്ടുകേണു. ഉടൻതന്നെ, ആ ശിരസ്സ് കൊണ്ടുവരുന്ന താണെന്നു സത്യം ചെയ്തിട്ട് അയാൾ ശത്രുസങ്കേതത്തിലേ യ്ക്കുയാത്രയായി. രാമപ്പയ്യന്റെ പാളയത്തിൽചെന്നു് ആ ധീരൻ നിർഭയം തന്റെ യജമാനന്റെ ശിരസ്സ് ആവശ്യ പ്പെട്ടു. നായിക്കന്റെ ഉത്തരവു ലഭിച്ചതിൻവണ്ണം ശിരസ്സ് തിരിയെ കൊടുത്തയക്കാൻ വഴി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാമപ്പയ്യൻ, കാളിനായർക്കു ഉടൻ തന്നെ ആ തല തിരിച്ചു കൊടുത്തു. അതുംകൊണ്ടു് ആ ബലിഷ്ഠൻ മിന്നൽവേഗ ത്തിൽ വലിയ വീട്ടിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു.

മകന്റെ മുഖം ഒരു നോക്കുകാണാൻ ഈശ്വരിപ്പിള്ള, ഓടി എത്തി. എന്നാൽ എന്താണു കണ്ടതു്? ശിരസ്സി ല്ലാത്ത ജഡംമാത്രം! വൃദ്ധയായ ആ സ്ത്രീ അസ്തപ്രജ്ഞയായി താഴെ വീണു. മഹാരാജാവു് അവരെ സമാശ്വസിപ്പി ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും പുത്രശോകം അടക്കുവാൻ ആ ധീരയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ക്ഷണനേരം കൊണ്ടു് ആ വീരപ്രസൂ പരലോകം പൂകിയത്രേ!

ദുശ്ശകുനങ്ങൾ കണ്ടുവെങ്കിലും, തന്റെ പ്രിയഭർത്താവു് യുദ്ധത്തിൽ വിജയം തന്നെ വരിക്കുമെന്നും, തൃക്കൈയിൽ നിന്നും സമ്മാനങ്ങളും വാങ്ങി നിരപായം തിരിച്ചെത്തുമെ ന്നുമാണു് സാധ്വിയായ ദേവകി വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. പക്ഷെ, ദൈവവിധി മറിച്ചായിരുന്നു. അവൾ ഈ കാഴ്ച കൾ എങ്ങനെ കണ്ടു സഹിക്കും? ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയി ല്ലാത്ത ജീവിതം അവൾക്കു് സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ മറഞ്ഞ ആകാ ശംപോലെ ശൂന്യമല്ലേ? അതിനാൽ ഭർത്താവിനെ അനുഗ മിക്കാനായി അവൾ ആത്മഹത്യചെയ്തു.

കാളിനായർ ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു:—"ഞാൻമാത്രം ഇനി ജീവിച്ചിരിക്കുകയോ? ഗുരുനാഥൻ വീരസ്വർഗ്ഗം പൂകി. വന്നു കേറിയതു മുതൽ വയററിനു വാട്ടംകൂടാതെ

വിളമ്പിരുന്ന വീരമാതാവും പുത്രൻെറ പിന്നാലെപോയി. അവിടത്തെ ധൎമ്മദാരങ്ങളും ഭൎത്തൃപാദാന്തികത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ഈ ശിഷ്യൻമാത്രം എന്തിനു് അവശേഷിക്കുന്നു ? പോരെങ്കിൽ, ൻനോട്ടു്, "ഞാൻ ഇട്ടേച്ചുപോണ മുറയൊക്കെ നടത്തീയിട്ടു് നീയുമങ്ങുപോരെ"—എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ഇന്നു തന്നെ എനിക്കും ഗുരുനികടത്തിലെത്തണം."

കാളിനായർ ആത്മഹത്യചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി മഹാരാജാവു് അറിഞ്ഞു. അവിടുന്നു് വേണ്ടവിധത്തിൽ അയാളെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു് ഈ സാഹസത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ഫലിച്ചില്ല. തറയിൽ കുത്തിനിറുത്തിയ വാളിന്മേൽ അടവു ചവുട്ടി അഭ്യാസമുറയിൽ പാഞ്ഞു ആ വീരഭടൻ ആത്മഹത്യചെയ്തു.

കല്പനയനുസരിച്ചു്, വിശേഷവിധിപ്രകാരം മൂന്നു ചിതകൾ വലിയവീട്ടിൽ തയ്യാറാക്കി. കുതിരപ്പടയും കാലാൾപ്പടയും ദുഃഖസൂചകമായ ചടങ്ങുകൾ ആചരിച്ചു. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾകൊണ്ടു് മൃതദേഹങ്ങൾ ചാമ്പലായിത്തീൎന്നു. കാളിനായരുടെ മൃതശരീരത്തെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വദേശമായ കുഞ്ചാകോട്ടു കൊണ്ടുപോയി ഒരു കുന്നിന്മേൽ സംസ്കരിപ്പിച്ചു.

ഇങ്ങനെ വലിയവീട്ടിൽ കണ്ട ദുൎല്ലക്ഷണങ്ങൾ തെററിയില്ല. ഇതോടുകൂടി പ്രസ്തുത വീടിനും പുരയിടങ്ങൾക്കും അവകാശികളില്ലാതെയായി. അതിനാൽ സൎക്കാരിൽനിന്നും അവയെ പാലിച്ചുപോന്നു. ഒടുവിൽ ഈവക വസ്തുക്കൾ അരുമന അമ്മവീട്ടുകാൎക്കു് രാജദത്തമായി ലഭിച്ചുവെന്നാണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്.

കണിയാകുളം പാടത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു പ്രതിമ ഈ അടുത്ത കാലംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു് ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ ബഹുമാനാൎത്ഥം മഹാരാജാവു് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. വളരെക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം അതിനു ചില കേടുകൾ സംഭവിച്ചു. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ ആ വിഗ്രഹത്തെ പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു മാററിയിട്ടുണ്ടു്

———

2. കോട്ടയം കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ

ലോകത്തിൻെറ ഏതു ദശയിലും അതിനെ ഭരിക്കുന്നതു തൂലികയും ഖഡ്ഗവുമാണെന്നു ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഇതിൽ അതിവിപുലമായ അർത്ഥം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. വെറും മൃഗീയശക്തി തന്നെ ലോകഭരണം അപഹരിച്ചു പരിപാലിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെപ്പററിയുള്ള പൂർണ്ണവിവരങ്ങൾ പ്രാചീനചരിത്രങ്ങളും അവയെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങളും നമ്മെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രീസിലെ ഹെക്കുലീസും, ഭാരതവർഷത്തിലെ ഭീമസേനനും മററും ലോകവിജയികളായി, സുഖലോലുപന്മാരും ശ്രമവിമുഖന്മാരും അശക്തന്മാരുമായിരുന്ന രാജാക്കന്മാരെ യുദ്ധാങ്കണങ്ങളിലും അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലുംനിന്നു പലായനം ചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ളതായി നാം അനവധി കഥകൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശരീരബലത്തിൻെറ വാഴ്ച തെളിയുന്ന ഈ ഘട്ടത്തെ ഖഡ്ഗത്തിൻെറ ഭരണകാലം എന്നു വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു.

പിന്നീടാണു തൂലികയുടെ മാഹാത്മ്യം വെളിപ്പെട്ടതു്. യുക്തിയുക്തങ്ങളായ വാദങ്ങളും സാരതരങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളും ബുദ്ധിപൂർവ്വങ്ങളായ തന്ത്രകൗശല്യങ്ങളും ജനതാഹൃദയത്തെ ആകർഷിച്ചടിമപ്പെടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നുവന്നു. റൂസ്സോ, ടാൾസ്റ്റായ്, വിവേകാനന്ദൻ, രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ, മഹാത്മാഗാന്ധി എന്നിങ്ങനെ ബുദ്ധിശാലികളായ പ്രമാണികളുടെ പതാകയിൻ കീഴിൽ ജനലക്ഷങ്ങൾ സന്ധിച്ചു തുടങ്ങി. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ചിന്താഗതികളും തൂലികവഴിയായി ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചു സർവ്വാദരത്തേയും സമ്പാദിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിനു് തൂലികാഭരണകാലമെന്നു പേർ കല്പിക്കാം.

ഇങ്ങനെ രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ പരിവർത്തനങ്ങളെ വിശാലമായി വിഭജിക്കാമെങ്കിലും രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ ഭരണായുധത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യവും ശക്തിയും ഭൂമിയുണ്ടായ കാലംമുതൽ ഇന്നേവരെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വിസ്മ

രിച്ചുകൂടാ. തൂലികയെന്നതിൽ വെറും ഭരണതന്ത്രകൗശല്യമോ ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനമോ അല്ല അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ലോകഹൃദയത്തിൻെറ അന്തർഭാഗങ്ങളിൽ വികാരതരംഗങ്ങൾ ഇളക്കുന്നതിനു് തക്ക ആശയപ്രവാഹങ്ങൾകൊണ്ടു സർവ്വലോകത്തെയും വശീകരിക്കുന്ന മഹാകവികളുടെ അപ്രതിഹതമായ ശക്തി അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെതന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. അവർ സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിഭവങ്ങൾ കൊണ്ടോ, അവർ തെളിച്ചിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടിയോ, മാത്രമേ ജനസമുദായനേതാക്കന്മാർ മുന്നോട്ടു കടക്കുന്നുള്ളു. മഹാപണ്ഡിതനായ കാർലൈൽ ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നു:— "നമ്മെ ഭരിക്കുന്നതാരാണു്? ഒരു പാർലമെൻറാ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അമേരിക്ക നമ്മിൽനിന്നു വേർപെട്ടുന്നില്ലേ? ഒരു രാജാവോ? അതും അമേരിക്കയ്ക്കു് ഇല്ലല്ലോ? നമ്മെ ഭരിക്കുന്നതു് ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവി മാത്രമാണു്. ആ ലോകചക്രവർത്തിയുടെ ശ്വേതാതപത്രത്തിൻകീഴിൽ നാം ഭക്തിവിവശരായി ഒതുങ്ങിക്കൊള്ളുന്നു." ഇതു് എത്രയും പരമാർത്ഥമാണു്. ലോകസമുദായത്തെ നയിക്കുന്നതും അതിനു ജീവൻ നല്കുന്നതും മഹാകവികളാണു്. കേരളത്തിനു രാജ്യഭരണ സംബന്ധമായി എത്ര ഭീമങ്ങളായ മാററങ്ങൾ വന്നുപോയാലും തുഞ്ചത്തു എഴുത്തച്ഛനെയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെയും പൂജിക്കാതിരിക്കുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടാവുകയില്ല. കാലഭേദം കൂടാതെ ലോകഭരണം നടത്തുന്നതു് മഹാകവികളാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അവരുടെ തൂലികയാണു് സർവ്വവിധത്തിലും പ്രശസ്തമായിരിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ പഠനത്തിനു പാത്രമായിട്ടുള്ള മഹാപുരുഷൻ തൂലികയും ഖഡ്ഗവും ഒന്നുപോലെ പ്രയോഗിച്ചു യശസ്സ് ആർജ്ജിച്ചു് കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു രാജകവിയും കവിരാജനുമായിരുന്നു എന്നതിനു തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രവും കേരളവർമ്മരാമായണം, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം മുതലായ ഉത്തമ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സാക്ഷ്യങ്ങളാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാവ്യങ്ങളിലെ സർഗ്ഗങ്ങൾ എന്നോണം ആ ജീവിത മഹാകാവ്യത്തിൻെറ പുരോഗമനത്തെ കുറിക്കുന്ന ഓരോരോ യുദ്ധങ്ങളും ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെ അപദാനങ്ങളും കേരളീയരുടെ ഐശ്വൎയ്യത്തെയും, കാവ്യങ്ങൾ അവരുടെ ഹൃദയശുദ്ധിയെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഒരുപോലെ പൎയ്യാപ്തങ്ങളായി. രണാങ്കണത്തിൽ വിജയലക്ഷ്മിയും പാരായണശാലയിൽ ശ്രീസരസ്വതിയും അദ്ദേഹത്തെ പുഞ്ചിരിതൂകി അനുഗ്രഹിച്ചു. ഉദ്ധതനായ പ്രതിയോഗിയെ ഭൂമുഖപ്രണാമം ചെയ്യിക്കുവാൻ വാളുയൎത്തിയ ഹസ്തംതന്നെ സമവീൎയ്യത്തോടുകൂടി നാരാചപ്രയോഗംകൊണ്ടു് ജനതാഹൃദയത്തിലെ ആന്ധ്യതമസ്സകററുവാൻ പ്രയുക്തമായി. പൌരുഷകൎക്കശങ്ങളായ കൎമ്മലോകരംഗങ്ങളെയും മൃദുലപേലവങ്ങളായ കാവ്യലോകരംഗങ്ങളെയും അദ്ദേഹം തുല്യപാടവത്തോടുകൂടി തരണംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ലോകവിജയത്തിനു നിദാനങ്ങളായ രണ്ടു ചൎയ്യകളിലും "പുരളീവർവഞ്ചികേരളനരപാലൻ" പ്രശസ്തനായി പരിലസിച്ചു.

ഈ വീരമഹാകവിയുടെ ജനനകാലത്തെയും യുവദശയെയുംപററി നമുക്കു് കൃത്യമായി യാതൊന്നും അറിവില്ല. അഭിജ്ഞോത്തംസമായ ഉള്ളൂർ മഹാകവി "സാഹിത്യപരിഷത്തു് ത്രൈമാസിക"ത്തിൽ 'പുതുവാതപ്പാട്ടു്" എന്ന വില്ലടിച്ചാൻപാട്ടിനെ ആസ്പദമാക്കി ഈ മഹാപുരുഷനെപ്പററി എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിൽ വടക്കൻകോട്ടയത്തു് (പുറവഴിനാട്ടിൽ) ഗോദവൎമ്മരാജാവിന്റെ സഹോദരിയായ ഉമാദേവിക്കു് ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ കാരുണ്യത്താൽ ജാതനായ പുത്രനാണു് ഈ തമ്പുരാനെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ബാല്യത്തിൽ അക്ഷരവിദ്യയും ആയുധവിദ്യയും തക്ക ഗുരുനാഥന്മാരിൽനിന്നു് അഭ്യസിച്ചു. അനന്തരം പരദേവതയായ പോക്കലി ഭദ്രകാളിയിൽനിന്നു് അത്ഭുതകരമായ വിധത്തിൽ ഉടവാൾ നേടി. ഗോദവൎമ്മയുടെ മന്ത്രി പ്രയോഗിച്ച ഏഷണികൾനിമിത്തം അമ്മാവനും അനന്തരവനും തമ്മിൽ വിരോധത്തിനിടവന്നു. മഹാധീരനായ കേരളവൎമ്മ മന്ത്രിയെ വധിച്ചു. വിവരമറിഞ്ഞ അമ്മതമ്പുരാൻ പാപപരിഹാരത്തിനായി തീൎത്ഥസ്നാനം ചെയ്യണമെന്നുപദേശിച്ചു് വേണ്ട സഹായം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരദേശയാത്ര സംഭവബഹുലമായിരുന്നു. അനവധി ദ്രവ്യവുംകൊണ്ടു തിരിച്ചെത്തിയ കേരളവൎമ്മ സ്വമാതാവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രമായി. അചിരേണ

ഗോദവര്മ്മ അദ്ദേഹത്തെ യുവരാജാവായിട്ടഭിഷേകം ചെയ്തു. വീണ്ടും കേരളവര്മ്മ തീര്ത്ഥസ്നാനത്തിന പുറപ്പെട്ടു. പടിഞ്ഞാറേക്കരയിലുള്ള പ്രധാന സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദര്ശിച്ചശേഷം വക്കല എത്തി. അവിടെവച്ചു പരിചയിക്കാനിടവന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം അന്നു് ആററിങ്ങൽ വാണിരുന്ന അശ്വതിതിരുനാൾ ഉമയമ്മറാണിയെ മുഖം കാണിച്ചു. "വേണാട്ടിൽ പടവീടു പരിപാലിക്കുന്നതിന രാജാവില്ലാത്തതിനാൽ" അദ്ദേഹത്തെ ദത്തെടുത്തു് അവകാശിയാക്കാമെന്നു മഹാറാണി അരുളിച്ചെയ്തു. തമ്പുരാൻ അതിനെ അനുകൂലിക്കയാൽ അപ്രകാരം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ ദത്തുനിമിത്തം അദ്ദേഹം "പുരളീവരവഞ്ചികേരള നരപാലൻ" ആയിത്തീൻ. ഇങ്ങനെ തീര്ത്ഥയാത്ര പുറപ്പെട്ടുവന്ന കേരളവര്മ്മ തിരുവിതാംകോട്ടേ ഇളയരാജാവായി. വേണാടു ഭരിക്കുന്നതിന പ്രാപ്തിയുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ അഭാവം നിമിത്തം ഉമയമ്മറാണി നന്നേ ക്ലേശിച്ചിരുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലാണു് ദക്ഷിണാപഥകമ്പകനായ മുകിലൻ കൊല്ലം 855-ൽ ആരുവാമൊഴിവഴി ആക്രമണം നടത്തിയതു്. ആകപ്പാടെ അമിതപ്രഭാവനായ കേരളവര്മ്മ റാണിയുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു് ഒരു സൈന്യവുമായി 856 ചിങ്ങം 20-ാംനു- തിരുവട്ടാറവച്ചു മുകിലനോടെതിത്തു. യുദ്ധത്തിന മുമ്പു് അദ്ദേഹം ആദികേശവക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നു ഭജനമിരിക്കയും സ്വാമിയെപ്പററി ഒരു കീര്ത്തനം രചിക്കയും ചെയ്തു കേരളവര്മ്മ യുദ്ധത്തിൽ മുകിലനെ വധിച്ചു. ബഹുജനാശീര്വ്വാദങ്ങളോടൊന്നിച്ചു് അദ്ദേഹം രാജധാനിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ രാജദ്രോഹികളെ അമര്ച്ചവരുത്തി. ഇതുകൂടാതെ തേവാരത്തുകോയിക്കൽ, വലിയ കോയിക്കൽ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു രാജമന്ദിരങ്ങൾ പണിയിക്കയും കാലാൾപ്പട, കുതിരപ്പട മുതലായ സൈന്യവിഭാഗങ്ങളെ സജ്ജീകരിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ രാജ്യഭരണ പരിഷ്കാരങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹംചെയ്ത ഏപ്പാടുകൾ ഏകദേശം ശ്രീ വീരമാര്ത്താണ്ഡവര്മ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ക്ഷേമസമ്പൂര്ണ്ണമായ രാജ്യഭരണകാലംവരെ നിലനിന്നു എന്നുള്ളതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണു്.

ഇങ്ങനെ പടവെട്ടുവാനും നാടു ഭരിക്കുവാനും ചെയ്തു നിരന്തര പരിശ്രമങ്ങൾക്കിടയിലും ഈ മഹാനുഭാവൻ സരസ്വതീപൂജയെ കൈവെടിഞ്ഞില്ല. താൻ പണിയിച്ച വലിയകോയിക്കൽവച്ച് അനേകം നിശാകാലങ്ങളിൽ അനുവർത്തിച്ച ഈ പൂജയുടെ ഫലമായി കേരളവർമ്മരാമായണം, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, പാതാളരാമായണം, ബാണയുദ്ധം, മോക്ഷദായകപ്രകരണം, മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണം എന്നീ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളും രാഗമാല, പത്മനാഭകീർത്തനം എന്നീ സംസ്കൃത ഗാനങ്ങളും ആദികേശവസ്തോത്രം എന്ന മലയാളഗാനവും കേരളീയർക്കു സംസിദ്ധമായി. എന്നാൽ ഈ മന്ദിരംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണാപായരംഗമായും പരിണമിക്കയാണു ചെയ്തതു്. കാലക്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനും റാണിക്കും തമ്മിൽ രസക്ഷയം നേരിടാനിടയായി. റാണിതന്നെ കേരളവർമ്മയെ ശിക്ഷിച്ചതായി കൊല്ലം 992 മകരം 1—ാംനു- അത്തിയറപ്പോററി കർണ്ണൽ മൺട്രോസായിപ്പു മുമ്പാകെ എഴുതിവച്ച മൊഴിയിൽനിന്നു നിശ്ചയിക്കാം. ഇപ്രകാരം കേരളവർമ്മ അകാലചരമം പ്രാപിച്ചതു് 858 മിഥുനം 3-ാംനു-യാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. താഴെ എഴുതുന്ന പാട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമവേളയിൽ അദ്ദേഹവും ഭൃത്യനും തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണത്രെ:—

"പന്തം പൊലിഞ്ഞോടാ പരപ്പുക്കുട്ടീ?"
"പനിവെള്ളം പൊഴിഞ്ഞിട്ടേ തമ്പുരാനേ."
"ചതിയോ വിധിയോടാ പരപ്പുക്കുട്ടീ?"
"ചതിയല്ല വിധിയാണേ തമ്പുരാനേ."

കിർമ്മീരവധം മുതലായ ആട്ടക്കഥകളുടെ കർത്താവായ കോട്ടയത്തു വിദ്വാൻതമ്പുരാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ "അനന്തരജ"നായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ അനുമാനം ശരിയല്ലെന്നു് മഹാകവി ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം "പുരളീശൻ" എന്നാണു് സ്വയം നാമകരണം ചെയ്തു കാണുന്നതു്

1. 'കേൾക്കെടോ പുരളീശാ, പാർത്ഥിവശിരോമണേ'
—വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം.

2. 'പുരളീവരവഞ്ചി കേരളമഹീപാലൻ
കരളിലിരുന്നരുളീട്ടക കവിമാതേ.'

—കേരളവമ്മരാമായണം.

3. 'അക്ഷതബലമിയലും രിപുകുലമൊക്കെ
മുടിച്ചിഹ പുരളീശം'...............

—ആദികേശവകീത്തനം.

എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാഗങ്ങഠം നോക്കുക.

പുരളി എന്ന പേർ വടക്കൻ കോട്ടയത്ത് പുറവഴി നാട്ടിൻെറ സംസ്കൃത നാമമാണ്. അങ്ങനെ പുറവഴി രാജാക്കന്മാർ പുരളീശന്മാരായി. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ട മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടാതെ ഈ രാജകവി, വഞ്ചിരാജ്യാധിപൻ എന്നുകൂടി അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനു കാരണം മുൻ പറഞ്ഞ ദത്തുതന്നെയായിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാവ്യങ്ങഠം അക്കാലത്തും ധാരാളം പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരിക്കാം.

ഇനി അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രധാന കൃതികളെപ്പററി സ്ഥൂലമായി ചിന്തിക്കാം.

കേരളവമ്മരാമായണം ആ മഹാകവിയുടെ കൃതികളിൽവച്ച് അതിപ്രധാനവും വിശിഷ്ടതമവുമാകുന്നു. 'സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂടസ്ഥ'മെന്നും ആദികാവ്യമെന്നും പ്രസിദ്ധവും 'ശ്രീ വാല്മീകിമഹഷിയുടെ അപ്രതിമപ്രതിഭാവിലാസ'ത്താൽ മഹനീയവുമായ വാല്മീകിരാമായണത്തെ മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ നമ്മുടെ രാജകവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ആ ഉത്തമഗ്രന്ഥത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന രസങ്ങളും ആശയാദികളും സംസ്കൃതഭാഷാഭിജ്ഞന്മാരല്ലാത്ത മലയാളികഠംകൂടി ഗ്രഹിച്ച് ആസ്വദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നുള്ള മഹാമനസ്സിൻെറ കാരുണ്യപൂവ്വമായ വിചാരമാണല്ലോ. ഏതായാലും കൈരളിക്ക് അതിമനോഹരവും സരസവും തത്വപ്രചുരവും ധൈയ്യവീയ്യസന്ദായകവുമായ ഒരമൂല്യഗ്രന്ഥം ഈ മഹാകവിയുടെ തൂലികയിൽനിന്നും സംസിദ്ധമായി എന്നുള്ളതു നിസ്തക്കമാണ്.

കേരളവർമ്മരാമായണം വാല്മീകിരാമായണത്തി ന്റെ പ്രതിപദമോ പ്രതിശ്ലോകമോ വൃത്താനുവൃത്തമോ ആയ ഒരു തർജ്ജമ അല്ല. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങരം ഒന്നും വിട്ടുപോകരുതെന്നും, മലയാളികരംക്കു വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകത്തക്ക ലളിതഭാഷയിലായിരിക്കണമെന്നും മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. ആധുനികമലയാളത്തിന്റെ പിതാവായ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ അദ്ധ്യാത്മരാമായണതർജ്ജമയിൽ അനുകരിച്ചതുപോലെ ഇദ്ദേഹവും ചുരുക്കേണ്ടിടത്തു ചുരുക്കിയും കൂട്ടേണ്ടിടത്തു കൂട്ടിയും വിവരിക്കേണ്ടിടത്തു വിവരിച്ചും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിടത്തു് ഉപേക്ഷിച്ചുമാണു് വാല്മീകിരാമായണം ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു കേരളവർമ്മരാമായണം മൂലകാവ്യവുമായി ഒത്തുനോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു സവിശേഷം യോജിക്കുന്നതും മലയാളികരംക്കു സർവ്വത്ര രുചിക്കുന്നതും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളെക്കാരം ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളാണെന്നു സ്വാനുഭവംകൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന കേരളവർമ്മ രാജാവു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാമായണതർജ്ജമയ്ക്കു ഹൃദ്യമായ കിളിപ്പാട്ടു രീതിതന്നെ സ്വീകരിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

ഭാഷാന്തരീകരണത്തിന്റെ മാതൃക കാണിക്കാനും ഈ കവിയുടെ കവിതാചാതുര്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാനും മാത്രമായി രണ്ടു ഭാഗങ്ങരം ഉദ്ധരിക്കാം:—

"ഊനഷോഡശവർഷോ മേ രാമോ രാജീവലോചനഃ
ന യുദ്ധയോഗ്യതാമസ്യ പശ്യാമി സഹരാക്ഷസൈഃ."

എന്നു ദശരഥമഹാരാജാവു വിശ്വാമിത്രനോടു പറയുന്ന ഭാഗത്തെ ഇദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയാണു തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്:—

"അല്ലിത്താർനയനനാമെന്നുണ്ണിക്കിപ്പോരം തികഞ്ഞില്ലിഹ പതിനാറു വയസ്സുപോലും പാർത്താൽ
അല്ലയോ കുമാരനെയെങ്ങനെ തരേണ്ടു ഞാൻ?
കല്പിത യുദ്ധത്തിങ്കലുണ്ടായീലവന്നിന്നും."

വാല്മീകിരാമായണം അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിൽ 41-ാംസൎഗ്ഗം 9-ാംശ്ലോകമായ—

"രാമം ദശരഥം വിദ്ധി മാം വിദ്ധി ജനകാത്മജാം
അയോദ്ധ്യാമടവീം വിദ്ധി ഗച്ഛ താത യഥാസുഖം."

എന്നു സുമിത്ര ലക്ഷ്മണനോടു പറയുന്ന ഭാഗത്തെ കവി എപ്രകാരം ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക:—

"രഘുപതിരാമൻ ദശരഥനെന്നും
ജനകജ തന്നെ ജനനി ഞാനെന്നും
അയോദ്ധ്യാപട്ടണമടവിയെന്നതും
ഗരുഡവാഹനൻ തമയനെന്നതും
പരിചുള്ള സീതാ രമാദേവിയെന്നും
അരണ്യം വൈകുണ്ഠമിതെന്നതും പിന്നെ
മരിക്കും ഭൂപതി സുതവിരഹത്താൽ
പിറന്നേടത്തു ഞാൻ ഗമിക്കുമെന്നതും

അരണ്യമായീടുമയോദ്ധ്യയെന്നതും
മനസ്സിൽ നന്നായി നിനച്ചുകൊണ്ടു നീ
മനം കലങ്ങാതെ മകനേ പോയാലും."

മൂലശ്ലോകത്തെ മൂന്നൎത്ഥത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഇതിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

ഈ തൎജ്ജമയിൽ നിന്നും കവിക്കു പ്രാസദീക്ഷയില്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു് അൎത്ഥത്തെയുപേക്ഷിച്ചും പ്രാസം പ്രയോഗിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമില്ലെന്നല്ലാതെ വേണമെങ്കിൽ പ്രാസത്തിനു് അദ്ദേഹത്തിനശേഷം പ്രയാസമില്ലായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കാൻ ബാലകാണ്ഡത്തിന്റെ ഒടുവിൽകാണുന്ന—

അഞ്ചിതാകൃതി കോലും വഞ്ചിഭൂവാസികളാൽ
സഞ്ചിതപുണ്യപൂരം സഞ്ചിതജലരാശൗ
അഞ്ചിതോരഗപതി മഞ്ചശായിയാം ദേവൻ
പഞ്ചബാണാരിവന്ദ്യൻ പഞ്ചഭൂതാധിവാസൻ
പഞ്ചകദംബയശീർഷ പഞ്ചജനാശീഗണ
പഞ്ചത കൊടുത്തവൻ പഞ്ചജന്യാസുരാരി—

ഇത്യാദിഭാഗം മതിയാകുന്നതാണ്.

പാതാളരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് നാലുപാദങ്ങളുള്ള ഒരു ചെറുകൃതിയാണ്. ബാണയുദ്ധം മുൻപറഞ്ഞതിനെക്കാൾ ചെറുതായ ഒരു ഭാഷാഗാനമാകുന്നു. വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം ഹംസപ്പാട്ട്, തത്വോപദേശസംപൂർണ്ണമായുള്ള ഒരു കവിതയാണ്. കലാപങ്ങളും ശത്രുബാധകളും നീങ്ങി രാജ്യത്തു സമാധാനവും ക്ഷേമവും വ്യാപിച്ചശേഷം ഉണ്ടായ കവിതയായിരുന്നേയ്ക്കാൻ മതി. ഇതിലുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തമാണെങ്കിലും ഹംസം കഥ പറയുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഹംസപ്പാട്ടെന്ന പേർ സിദ്ധിക്കാനിടയായതു്. മോക്ഷദായകപ്രകരണം, മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണം എന്നിവ വേദാന്തപരമായ ഭാഷാഗാനകൃതികളാകുന്നു. പതിന്നാലു പാസി അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഒരു കീർത്തനമാണ് ആദികേശവസ്തോത്രം. ഓർമ്മിക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇതു് അകാരാദിയിൽ തുടങ്ങുന്നു. "അ' മുതൽ 'അം' വരെയുള്ള പ്രസ്തുത സ്തോത്രം തിരുവട്ടാററ കേശിമഥനന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു നിർമ്മിച്ചതാണെന്നുള്ള മുദ്രയോടുകൂട, അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രഥമപദ്യം താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

അഹികുലവരശയന! രമാവര! മഹിത-
    പദാംബുജനതപാതക-
ദഹന! ജനാർദ്ദന! ദനുജാന്തക! ദരസര-
    സിജധര! കരുണാകര!
അഹമഹമികയൊടു പൊരുവാൻ വരുമഹിതരെ
    യുധി സപദി ജയപ്പതി-
നഹരഹരുരുവരമരുളീടുക കേശിമഥന-
    നാഥ! തൊഴുന്നേൻ.

രാഗമാലയും പത്മനാഭകീർത്തനവും അതിരമണീയങ്ങളായ സംസ്കൃതഗാനങ്ങളാകുന്നു. ഈ കൈരളീഭക്തൻെറ പ്രശസ്തി മലയാളഭാഷയുള്ളിടത്തോളം കാലം നിലനിൽക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

കേരളവർമ്മരാജാവിനെപ്പററി വടക്കൻ കോട്ടയത്തും അനവധി വീരകഥകൾ ഇന്നും സ്മരിക്കപ്പെടുന്നുവത്രെ. ഇപ്രകാരം സ്വന്തരാജ്യമായ കോട്ടയത്തും താൻ രക്ഷിച്ച രാജ്യമായ തിരുവിതാംകൂറിലും കേരളസാഹിത്യ സാമ്രാജ്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ യശസ്സ് നിലനിൽക്കുന്നു.

———

3. അയ്യപ്പൻമാൎത്താണ്ഡപ്പിള്ളദളവ

ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിലെ പട്ടണങ്ങളിലൊന്നായ കുഴിത്തുറനിന്നും ഒരു രാജപാത തെക്കുപടിഞ്ഞാറോട്ടുണ്ട്. തേങ്ങാപ്പട്ടണത്തിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്നതും ഇരുവശങ്ങളിലും കേരം, താലം ആദിയായ വൃക്ഷങ്ങൾ തഴച്ചുനില്ക്കുന്നതുമായ ഈ റോഡിൽകൂടി യാത്രചെയ്യുന്നതു് ഉല്ലാസപ്രദമാണു്. കുഴിത്തുറനിന്നും തിരിച്ചു മൂന്നു നാലു മൈൽ സഞ്ചരിച്ചാൽ "മുഞ്ചിറ" എന്ന മനോഹരമായ പ്രദേശത്തു് ചെന്നുചേരാം. ഇവിടമാണു് വിശ്രുതനായ അയ്യപ്പൻ മാൎത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ ജന്മദേശം. ഇവിടെ സമ്പത്സമൃദ്ധികൊണ്ടും ജനസ്വാധീനംകൊണ്ടും പുകൾപെററ "ഏററപ്പുറ" എന്നൊരു നായർഭവനം ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഇപ്പോഴും കാണാം. ഈ ഗൃഹത്തിൽ കൊല്ലവർഷം 886-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് മാൎത്താണ്ഡപ്പിള്ള ജാതനായി.

രാജഭക്തിയിലും രാജ്യഭക്തിയിലും അദ്വിതീയനായ അയ്യപ്പൻപിള്ളയായിരുന്നു ഏററപ്പുറയിലെ കാരണവർ. ഇദ്ദേഹം ഒരു കളരി ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഏററപ്പുറയിലെന്നല്ല മിക്കപ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലും അക്കാലത്തു് കളരികൾ സാധാരണമാണു്. ഇന്നത്തെപ്പോലെസമാധാനപാലനത്തിനുള്ള നിയമങ്ങളും അവ പാലിക്കാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അക്കാലത്തു് ചുരുക്കമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ ശത്രുക്കളിൽനിന്നും തങ്ങളുടെ ധനത്തെയും മാനത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനും, യുവാക്കന്മാൎക്കു് ആയുധാഭ്യാസം കൊടുക്കുന്നതിനും ഇത്തരം കളരികളുടെ ആവശ്യം അവൎക്കു് നേരിട്ടു. ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ രാജ്യത്തിനും രാജാവിനും വേണ്ടിയും കളരിയംഗങ്ങൾ അടരാടുമത്രേ. പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ, മഹാരാജാക്കന്മാർ പ്രഭുകുടുംബങ്ങളെ ഓരോന്നിനെയും നേരിട്ടറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, പലപ്പോഴും ഇവരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പിച്ചു നടന്നു തുടങ്ങിയതു മുതൽ മാത്താണ്ഡൻ കളരിയിലെ യുവാക്കന്മാരുടെ കോലാഹലങ്ങൾ കണ്ട് ആനന്ദിക്കുക പതിവായിരുന്നു. എങ്കിലും "പയ്യനെ പത്തക്ഷരം" പഠിപ്പിച്ചിട്ട്, കളരിയിൽ കയററിയാൽ മതിയെന്നു് അയ്യപ്പൻപിള്ള തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചു് അടുത്തുള്ള ഒരു കുടിപ്പള്ളിക്കൂടത്തിൽ "പിള്ള" യെ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. പത്തുവയസ്സുതികയുന്നതിനുമുമ്പു ആശാനു് പഠിപ്പിക്കാനുള്ളതെല്ലാം ശിഷ്യൻ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അത്ര ബുദ്ധിയും ധാരണാശക്തിയുമാണു് ബാലനുണ്ടായിരുന്നതു്. അനന്തരം അമ്മാവന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി ബാലൻ കളരിയിൽ ചേൎന്നു കച്ചകെട്ടി. അവിടെയുംപയററുമുറകൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ മാത്താണ്ഡനു് വളരെനാൾ വേണ്ടിവന്നില്ല. ബാല്യംമുതൽ ശരിയായ വ്യായാമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ മാത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ ശരീരത്തിനു് ദാർഢ്യവും നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചു നല്ല നീണ്ടുനിവൎന്ന ശരീരം, വീതിയേറിയ മാൎവിടം, മുസലസദൃശമായ ഭുജദണ്ഡങ്ങൾ, പൗരുഷം തുളുമ്പുന്ന മുഖം, വിനയസമന്വിതമായ നോട്ടം ഇവ കണ്ടാൽ "മിഴിയുള്ളവർ നിന്നുപോകും", സംശയമില്ല. അധികനാൾ കഴിഞ്ഞില്ല, മാത്താണ്ഡപ്പിള്ള കളരിയിലെ ആശാനായിതീൎന്നു. ഇതോടുകൂടി അഭ്യാസപടുക്കളായ ഏതാനും യുദ്ധവീരന്മാരുടെ നേതൃസ്ഥാനവും ഈ പുരുഷകേസരിക്കു സിദ്ധിച്ചു.

ഇക്കാലത്തു് ഒരുദിവസം വേഷപ്രച്ഛന്നനായി മാത്താണ്ഡവർമ്മ യുവരാജാവു് ഏററപ്പുറ ഭവനത്തിൽ വന്നുചേൎന്നു. അവിടത്തെ കാരണവനായ അയ്യപ്പൻപിള്ളയുടെ ജനസ്വാധീനവും രാജ്യഭക്തിയും യുവരാജാവു് ഗൂഢമായി അന്വേഷിച്ചു് അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ അവിടുന്നു് ആപച്ഛങ്കകൂടാതെ ഏററപ്പുറയിൽ കുറെ ദിവസം താമസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിടത്തെ താമസം ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. അതിനടുത്തു് 'കാച്ചാമഠം' മാടമ്പിയുടെ വീടു് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ മാടമ്പി ശത്രുപക്ഷത്തിൽചേൎന്നു് രാജ്യത്തിനും രാജാവിനും എതിരായ പ്രവൎത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അയാളെ

അമർച്ച ചെയ്യണമെന്നു തമ്പുരാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. വിവരം അയ്യപ്പൻപിള്ളയെ അറിയിച്ചു ഉടൻതന്നെ കാരണവർ അയാളെ ഒരു ഗൂഢപ്രയോഗംകൊണ്ടു നിഗ്രഹിച്ചു. ശത്രുവർഗ്ഗത്തിലെ പ്രബലനായ ഒരാൾ തുലഞ്ഞപ്പോൾ യുവരാജാവിനു് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. ഏററപ്പുറക്കാരോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവും ശതഗുണീഭവിച്ചു. രാജാവിൻെറ താമസത്തിനുശേഷം ഈ ഗൃഹം "ഉള്ളിരുപ്പു്" എന്ന പേരിൽഅറിയപ്പെട്ടുവന്നു.

കൊ. വ. 904–ാമാണ്ടു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ രാജ്യഭാരം കൈയ്യേററു. അക്കാലത്തു് രാജ്യകാര്യങ്ങൾ കുഴഞ്ഞ മട്ടിലായിരുന്നു. എട്ടുവീടർ, മാടമ്പിമാർ, യോഗക്കാർ തുടങ്ങിയ പലരും രാജാവിനു് എതിരായി പലതും പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. തന്നിമിത്തം നാട്ടിൽ സ്വൈരവും സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹാരാജാവു് രാജ്യഭരണം തുടങ്ങിയതു മുതൽ സ്ഥിതിഗതികൾ മാറാൻ തുടങ്ങി. അവിടത്തെ ഭുജവീര്യം 'സ്വാമിദ്രോഹി'കളുടെ നേക്കുതിരിഞ്ഞു. അല്പകാലംകൊണ്ടു് കുഞ്ചുത്തമ്പിമാരും എട്ടുവീടരും യമപുരിയിലെ [illegible]. ഒട്ടുപേർ നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. വിപ്ലവബീജം വിതച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവർ ഇല്ലെന്നായപ്പോൾ നാട്ടിൽ സമാധാനവും സംജാതമായി.

അനന്തരം മഹാരാജാവു് ശത്രുസംഹാരത്തിനും മററും ആത്മാർത്ഥമായി സഹായിച്ചവരെ കൊട്ടാരത്തിൽ വരുത്തി സമ്മാനങ്ങളും കരമൊഴിവായി വസ്തുവകകളും കൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ളിരുപ്പുകാരും ഉൾപ്പെട്ടു. അവർക്കു് "തിരുമുഖത്തു തമ്പി ചെമ്പകരാമൻ" എന്ന സ്ഥാനവും വസ്തുവകകളും സമ്മാനിച്ചുവത്രേ. അധികം താമസിയാതെ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയെ കാരണവൻെറ അനുമതിയോടുകൂടി പട്ടാളത്തിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാക്കി ഈ യുവാവിൻെറ ശേഷിയും ശേമുഷിയും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ അന്നത്തെ സേനാനായകൻ കുമാരസ്വാമിപ്പിള്ള അടുത്തുണ്ടായ സൈന്യപരിഷ്കാരത്തിൽ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയെ ഒരു ഉപസേനാനായകനായി ഉയർത്തി.

GOVERNMENT TRAINING SCHOOL
T. C. STATE.
KOTTAYAM.

GOVERNMENT TRAINING SCHOOL
T. C. STATE.
KOTTAYAM.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ, അന്നത്തെ വേണാട്ടുചരിത്രം നാം അല്പം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ദേശിംഗനാട്ടും കായംകുളവും അന്ന് വളരെ പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നിരുന്നു. കായംകുളം രാജാവിന് കൊല്ലവും വേണാട്ടും കൈയടക്കി, രാജ്യാതിർത്തി കന്യാകുമാരിവരെ നീട്ടണമെന്ന് ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. എന്നാൽ വീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിനെ എങ്ങനെ ജയിക്കാൻ കഴിയും? ഈ അമിത്രത്തിന്റെ ശക്തി, മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ ബാഹുബലംകൊണ്ട് എങ്ങനെ അമർത്തപ്പെട്ടുവെന്നു നമുക്കു വഴിയേമനസ്സിലാകും.

കൊല്ലം രാജാവിന് സന്തതിയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം കായംകുളത്തുനിന്നും ഒരു ദത്തെടുക്കുകയുണ്ടായി പൂർവ്വബന്ധുവായ വേണാടിനെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ദത്തെടുപ്പ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു രസിച്ചില്ല. ദത്തുനിമിത്തം, കൊല്ലം രാജാവിന്റെ കാലശേഷം, ആ രാജ്യം കായംകുളം വകയായിത്തീരും. ഈ കൗശലം മനസ്സിലാക്കിയ ശക്തൻ തമ്പുരാൻ, ദേശിംഗനാട്ടിന്റെ ദത്തവകാശത്തെ ആക്ഷേപിച്ചു. അക്കാലത്തുതന്നെ തിരുവിതാംകൂർവക പടിഞ്ഞാറെ കല്ലടയിൽ കൊല്ലം രാജാവ് നടത്തിയ ആക്രമണം യുദ്ധത്തിനു പ്രധാനകാരണമായി. കായംകുളം രഹസ്യമായും പരസ്യമായും സഹായിച്ചിട്ടും 'മാർത്താണ്ഡമഹീന്ദ്ര'ന്റെ ഭുജവീര്യം തടുക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. കൊല്ലവർഷം 906 മുതൽ പതിനഞ്ചു സംവത്സരക്കാലം നീണ്ടുനിന്ന ഈ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഫലമായി, ആ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും വേണാടിനോടു ചേർക്കപ്പെട്ടു. ഈ ഘോരസമരങ്ങളിൽ പ്രധാനപങ്കുവഹിച്ചതു് മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയായിരുന്നതിനാൽ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രത്യേക പ്രശംസയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പാത്രമായിത്തീർന്നു.

കായംകുളവുമായി യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയിൽ വേണാടിനു് വേറൊരു ശത്രുവിനെ നേരിടേണ്ടിവന്നു. അതു് ഡച്ചുകാരായിരുന്നു. കായംകുളം രാജാവിൻെറ കൂട്ടുകെട്ടിൽപെട്ടിരുന്ന ആ വിദേശീയരും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ഭുജബലത്തിൽ അസൂയാലുക്കളായി. പോരെങ്കിൽ, കൊല്ലം—കായംകുളം യുദ്ധങ്ങൾ അവരുടെ വ്യാപാരത്തേയും മന്ദീഭവിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ അവർ കുറെ സൈന്യവുമായി കുളച്ചൽ ഇറങ്ങി അവിടത്തെ തുറമുഖവും സമീപസ്ഥലങ്ങളും കീഴടക്കിയശേഷം പത്മനാഭപുരംപിടിക്കുന്നതിനു് തിരിച്ചു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ അയ്യപ്പൻ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സൈന്യം തെക്കോട്ടു പാഞ്ഞു. തിരുവിതാംകൂർസേന, ശത്രുക്കളുടെമേൽ ആപതിച്ചു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഡച്ചുകാർ തോററു പിന്മാറി. അവരുടെ കപ്പലുകൾ നശിച്ചു; കുറേപ്പേർതടവുകാരായും പിടിക്കപ്പെട്ടു. ഇക്കൂട്ടരിൽ പ്രധാനിയാണു് പില്ക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ സേനാനായകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ട 'വലിയകപ്പിത്താൻ' ഡെലെണവാ(ഡിലനായി).

കുളച്ചൽയുദ്ധം തിരുവിതാംകൂറിൻെറ ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ഡച്ചുകാരുടെ തോൽവി, കായംകുളത്തെയും ചെമ്പകശ്ശേരിയെയും വിറപ്പിച്ചു. ഇവിടെയാണു് അയ്യപ്പൻ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ സമരസാമർത്ഥ്യവും വിപദിധൈര്യവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. യുദ്ധം ജയിച്ചതറിഞ്ഞപ്പോൾ മഹാരാജാവു സന്തോഷാശ്രുക്കൾപൊഴിച്ചു. രാജാവും സേനാനിയും ഒന്നുപോലെ ശക്തന്മാരായാൽ എന്തുതന്നെ നടക്കയില്ല?

ദളവയായിരുന്ന രാമയ്യനു് രാജ്യവിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സൈന്യസമേതം ഉത്തരദിക്കിൽത്തന്നെ താമസ

ക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അതിനാൽ, തെക്കൻദിക്കിലെ സമാധാനപാലനത്തിനും ഭരണത്തിനും മഹാരാജാവു് മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയെ വലിയ സർവ്വാധികാര്യക്കാരായി കല്പിച്ചു നിയമിച്ചു. ഈ ഉദ്യോഗത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രശോഭിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ഏറെത്താമസിയാതെ ഇദ്ദേഹത്തെ ഡിപ്ടി ദളവയാക്കി ഉയർത്തി. മാവേലിക്കരെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് രാമയ്യൻ വടക്കൻദിക്കിലേയും തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടു് മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള തെക്കൻ ദിക്കിലേയും ഭരണം ഭംഗിയായി നടത്തിപ്പോന്നു.

രാമയ്യൻദളവ 931–ൽ ഇഹലോകം വെടിഞ്ഞു. ഈ വിയോഗം തിരുമനസ്സിനെ വിമഥിച്ചു. അവിടത്തെ ഓജസ്സും ഊർജ്ജസ്വലതയും കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ദളവയുടെ മരണശേഷം ആ ജോലികൂടി നോക്കിക്കൊള്ളുവാൻ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയെയാണു് മഹാരാജാവു് ചുമതലപ്പെടുത്തിയതു്. 933–ൽ ആ രാജേന്ദ്രനും സ്വർഗ്ഗംപൂകി.

അനന്തരം ഭരണഭാരമേററതു് ധർമ്മരാജാവെന്ന പേരും പെരുമയും പെററ കാർത്തികതിരുനാൾ ശ്രീ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവായിരുന്നു. ആ 'കല്യാണകല്പതരു' യുവരാജാവായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ സത്യസന്ധതയും പ്രവൃത്തിചതുരതയും നേരിട്ടറിഞ്ഞിരുന്നു. രാമയ്യന്റെ പിൻഗാമിയായിരിക്കാൻ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള സർവ്വഥാ അർഹൻതന്നെയെന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അചിരേണ അദ്ദേഹത്തെ തൽസ്ഥാനത്തു സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. പട്ടാളത്തിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി പ്രവേശിച്ച മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള ഒടുവിൽ പ്രധാനമന്ത്രിപദത്തിൽ എത്തി.

അയ്യപ്പൻ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ സേവനകാലം മുഴുവൻ യുദ്ധങ്ങളുടെ ബഹളമായിരുന്നു. വീരാഗ്രണിയായിരുന്ന രാമയ്യൻ ദളവ വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു്, രാജ്യത്തിന്റെ കിഴക്കേ അതിർത്തിയിൽ കർണ്ണാട്ടിക്കു് നവാബിന്റെ ഒരു ആക്രമണം ഉണ്ടായി. നമ്മുടെ വക കളക്കാട്, വള്ളിയൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങൾ അയാൾ കീഴടക്കുകയും അവയെ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി ഗവർണ്ണരുടെ ഭരണത്തിലുൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അയൽരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനിടയ്ക്കു്, കിഴക്കോട്ടു സൈന്യമയയ്ക്കുവാൻ മഹാരാജാവിനു് സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും പ്രതിഭാശാലിയായ രാമയ്യൻ അധികം താമസിയാതെ ഗവർണ്ണരെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി ആ പ്രദേശങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കുകയും, നീതി പരിപാലനത്തിനും മററുമായി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ 2,000 പട്ടാളക്കാരെയും അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു. രണ്ടു മൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി ഗവർണ്ണർ മുഡീമിയ്യാ സ്വതന്ത്രഭരണം തുടങ്ങി. ഇതു് നവാബിനു് രസിച്ചില്ല. അയാൾ ഉടൻ മഹ്ഫസ്സുൽഖാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സൈന്യമയച്ചു് മുഡീമിയ്യായെ തോല്പിച്ചു. ഗവർണ്ണരുടെ തോൽവി ശ്രവിച്ചപ്പോൾ കളക്കാട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം തോവാളയിലേയ്ക്കു പിന്മാറി. ഇതോടുകൂടി കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ യുദ്ധം കൂടാതെ നവാബിനു സ്വാധീനമായി. മുഡീമിയ്യാ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു് കളക്കാടിനെ ആക്രമിപ്പിച്ചു. ദലെണവ (ഡിലനായി) യുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സൈന്യത്തെ 'എതിർത്തുനിൽക്കുവാൻ മഹ്ഫസ്സുൽഖാനു കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ തോററു പിന്മാറി. എന്നാൽ 934-ൽ അയാൾ വീണ്ടും യുദ്ധത്തിനു

വന്നു എങ്കിലും തമ്പി ചെമ്പകരാമൻപിള്ളയുടെ സമത്ഥമായ മേൽനോട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം വിജയിക്കതന്നെ ചെയ്തു.

മഫ്സൂൽഖാൻ ന്യായരഹിതമായി തിരുവിതാംകൂർ വക സ്ഥലങ്ങൾ ആക്രമിച്ചതിനെപ്പററി ദളവ നവാബിനോടു പരാതിപറഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സുഹൃത്തായ തിരുവിതാംകൂറിനോടു ഗവൎണ്ണർ അകാരണം യുദ്ധം ചെയ്തതറിഞ്ഞപ്പോൾ നവാബ് കോപിഷ്ഠനായിത്തീൎന്നു. മഫ്സൂൽഖാനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനും തൽസ്ഥാനത്തു നിന്നും മാററുന്നതിനും അദ്ദേഹം തീൎച്ചയാക്കി. ആജ്ഞാനടത്തുവാൻ യൂസഫ്ഖാനെ സൈന്യസമേതം തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയ്ക്കയച്ചു. അയാൾ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മഫ്സൂൽഖാനെ തോല്പിച്ചോടിച്ചു. പിന്നീടു യൂസഫിനെ നവാബ് തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി ഗവൎണ്ണരായി നിയമിച്ചുത്തരവയച്ചു. തന്നെ സഹായിച്ചതിന് പ്രതിഫലമെന്നോണം, കന്യാകുമാരിമുതൽ കളക്കാടുവരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ യൂസഫ്ഖാൻ തിരുവിതാംകൂറിനു വിട്ടുകൊടുത്തു.

അല്പകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യൂസഫ്ഖാനും സ്വാതന്ത്ര്യഭരണം തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല, നവാബുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിന് അയാൾ ഫ്രഞ്ചുകാരുടെയും തിരുവിതാംകൂറിന്റെയും സഹായം അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. ദുർമ്മതിയും ദുരാഗ്രഹിയുമായിരുന്ന ഗവൎണ്ണരുടെ അപേക്ഷയെ അയ്യപ്പൻ മാൎത്താണ്ഡപ്പിള്ള ധൈൎയ്യപൂൎവ്വം നിഷേധിച്ചു. തന്നിമിത്തം അയാൾ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർവകയായുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊള്ളയും കൊലയും തുടങ്ങി. ഉടൻ ദളവ അയ്യപ്പൻമാൎത്താണ്ഡപ്പിള്ള ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ അയച്ച് യൂസഫിനെ നിശ്ശേഷം

തോല്പിച്ചോടിച്ചു. കളക്കാട്ടമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ വീണ്ടും നമുക്ക് അധീനമായി.

സമരകുശലനായ ദളവയ്ക്ക് ഇതിനിടെ വിശ്രമിക്കുവാനുള്ള അവസരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇക്കാലത്ത് കോഴിക്കോട്ട സാമൂതിരി കൊച്ചിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനാൽ കൊച്ചീരാജാവ് തിരുവിതാംകൂറിൻെറ സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. സാമൂതിരിയെ തോല്പിക്കുന്നതിനു പ്രതിഫലമായി, യുദ്ധച്ചെലവിനുപുറമേ ആലങ്ങാട്ട്, പറവൂർ എന്നീ ദേശങ്ങളിൽ മാടത്തിൻകൂറിനുള്ള സകല അവകാശങ്ങളും തിരുവിതാംകൂറിനു വിട്ടുകൊടുക്കാമെന്നും കൊച്ചീരാജാവ് ധർമ്മരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. വേണാട്ടധിപൻ ഈ അപേക്ഷയെ അംഗീകരിച്ചതിനെ തുടൎന്ന് കൊച്ചീരാജാവു 937 ധനുമാസം 1-ാം തീയതി തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചും അനന്തരം ശുചീന്ദ്രം ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ വച്ചും ഉടമ്പടി ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അതിനാൽ ധർമ്മരാജാവു് അയ്യപ്പൻ മാൎത്താണ്ഡപ്പിള്ളയോട്ട കൊച്ചിയെ സഹായിക്കാൻ കല്പിച്ചു. യുദ്ധം ഒരു വിനോദമായും രാജ്യസേവനം പ്രാണനെക്കാളും മഹത്തരമായും കരുതിയിരുന്ന ദളവ ദെലെണവ (ഡിലനായി)യോട്ട സൈന്യസഹിതം പുറകേവരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ട്, നേരെ കൊച്ചിക്കു പുറപ്പെട്ടു. തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തിൻെറ വരവുണ്ടെന്നു കേട്ടപ്പോൾത്തന്നെ, സാമൂതിരിയും കൂട്ടരും അന്ധാളിക്കാതിരുന്നില്ല. പറവൂരിനു സമീപം പാളയമടിച്ചിരുന്ന കോഴിക്കോട്ട സൈന്യം നിഷ്പ്രയാസം തോല്പിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീട് നമ്മുടെ സൈന്യം രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞു; ദളവയും ദെലെണവ (ഡിലനായി)യുമാണ് അവരെ നയിച്ചതു്. ദളവ തൃശ്ശൂർ

ചെന്നു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സാമൂതിരി പ്പടയെ തോല്പിച്ചു. ഇതിനിടെ ഒെലെണവ (ഡിലനായി) ചൊവ്വരെ എത്തി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടു സൈന്യത്തെയും ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. യുദ്ധകാര്യങ്ങൾ ദളവ മുടക്കം കൂടാതെ മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തൃത്തുരെയുണ്ടായ വിജയം കണ്ടപ്പോൾ കൊച്ചീരാജാവിനും സമാധാനമായി. ഇതിനിടയ്ക്കു് സാമൂതിരി വീണ്ടും യുദ്ധത്തിനെത്തി. അപ്പോഴും നമ്മുടെ സൈന്യത്തിനു് അവരെജയിക്കാൻ തെല്ലും വൈഷമ്യമുണ്ടായില്ല. സാമൂതിരി കുഴങ്ങി. ശേഷിച്ച സൈന്യവുമയാി അദ്ദേഹം സ്വരാജ്യത്തിലേയ്ക്കു് ഓടി. അവസാനത്തെ യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പേ, ദളവ ഇങ്ങനെ ഒരു പദ്യം സാമൂതിരിക്കയച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു:—

"മാപ്രാണം ത്യജ മാ പ്രാണം
മാപ്രാണസമവല്ലഭ.
മാനവിക്രമ തേജേ ƒഭീ
മാനവിക്രമ ഭൂപതേ."

കോഴിക്കോട്ട് ആക്രമിക്കാനായിരുന്നു ദളവയുടെ അടുത്ത ഉദ്യമങ്ങൾ. എന്നാൽ അതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ദൂതൻ മുഖാന്തിരം ഇംഗിതം മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. വേണാട്ടുസേനയുടെ നിലകണ്ടപ്പോൾ ഭയപ്പെട്ടു് സാമൂതിരി ധർമ്മരാജാവിനോടു സമാധാനത്തിനപേക്ഷിച്ചുവ ത്രേ. അഭയാർത്ഥികളെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ അതീവ തൽപ്പരനായിരുന്ന ധർമ്മരാജാവു് കൊച്ചിയുമായുള്ള സഖ്യം പാലിച്ചാൽ മതിയെന്നും, തൽക്കാലം സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യം പിടിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ദളവയ്ക്കു കല്പന അയച്ചു. അതിനാൽ

ദളവയും സൈന്യവും ഇച്ഛാഭംഗത്തോടെ പറവൂരിൽ തിരിച്ചെത്തി. യുദ്ധം നിർത്തിവച്ചതിനാൽ ഒന്നരലക്ഷം രൂപ തിരുവിതാംകൂറിനു കൊടുത്തു് സാമൂതിരി സഖ്യത്തിലേർപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചീരാജാവു ഉടമ്പടിപ്രകാരം ആലങ്ങാടും പറവൂരും തിരുവിതാംകൂറിനു വിട്ടുകൊടുത്തു. കൂടാതെ, കല്പന പാലിക്കുന്നതിലും ശത്രുവിനെ എതിരിടുന്നതിലും അതീവ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ച ദളവയുടെ സമരകുശലതയേയും പ്രൌഢവൈഭവത്തേയും അഭിനന്ദിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വന്തമായി അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുവാൻ പുത്തൻചിറ എന്ന ദേശത്തെ കരമൊഴിവായി സമ്മാനിക്കുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ ആ രാജ്യഭക്തനുണ്ടോ അതു സ്വീകരിക്കുന്നു! അദ്ദേഹം അതിനെ ആലങ്ങാട്ടു് മണ്ഡപത്തുംവാതലിൻെറ ഒരു പ്രവൃത്തിയാക്കി ചേർക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. കുലശേഖരപ്പെരുമാളും പുത്തൻചിറയെ സ്വന്തമാക്കിക്കൊള്ളുവാൻ സന്തോഷപുരസ്സരം കല്പിച്ചനുവദിച്ചു കുറിപ്പയച്ചു. എന്നിട്ടും ആ ധീരോദാത്തൻ സ്വീകരിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം മഹാരാജാവിനു് എഴുതിയ കത്തിൽ ഇങ്ങനെയാണു് അറിയിച്ചതു്:—"കരുണാനിധിയായ പൊന്നുതിരുമേനിക്കും രാജ്യത്തിനുംവേണ്ടി മരിക്കേണ്ടി വന്നാൽ അതും അടിയൻെറ വലിയ ഭാഗ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടുമാത്രമേ അടിയൻ കരുതുന്നുള്ളു........പുത്തൻചിറദേശം തൃപ്പാദങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കാനേ അടിയനു അധികാരമുള്ളു. തിരുമനസ്സിലെ ആജ്ഞാകരനായി തിരുനാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടു് പോകുന്നവഴിക്കു് കിട്ടുന്നതെല്ലാം തൃപ്പാദങ്ങളിൽ ചേരേണ്ടതാണു്. അടിയൻെറ കുടുംബം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യവും, അനന്തരവർ രാജ്യത്തെ പ്രജകളുമാണെന്നാണു് അടിയൻ കരുതുന്നതു്. അതിനാൽ പുത്തൻചിറ ദേശം അടിയൻെറ കുടുംബവും അനന്തരവരും ശാശ്വതമായി

അനുഭവിക്കട്ടെ എന്ന കല്പന അടിയൻനടത്തിയിരിക്കുന്നു.... പുത്തൻചിറയെ ആലങ്ങാട്ടു മണ്ഡപത്തുംവാതലിൻെറ ഒരു പ്രവൃത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അപരാധം കൽപ്പിച്ചു ക്ഷമിച്ചുരക്ഷിക്കുമാറാകണേ പൊന്നുതമ്പുരാനേ.—''

തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എഴുത്തു തൃക്കൺപാർത്തപ്പോൾ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയുടെ നിസ്സ്വാർത്ഥമായ സേവനത്തെയും നിഷ്കളങ്കമായ ദേശാഭിമാനത്തെയും അഭിനന്ദിച്ചു് ആനന്ദതുന്ദിലനായി.

ഇനി ഈ മന്ത്രിസത്തമൻെറ പരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പററി അല്പം പറയാം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ധിഷണാപാടവം യുദ്ധകാൎയ്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല വെളിപ്പെട്ടതു്. കാലോചിതങ്ങളായ ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഉലവദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്നു. കരംപിരിവിനു കോട്ടംതട്ടാതിരിക്കാൻ, ആദ്യമായി രാജ്യത്തെ മൂന്നു മുഖങ്ങളായി (ഡിവിഷൻ) ഭാഗിച്ചു് ഓരോന്നിലും ഭരണത്തിനു് വലിയ സൎവ്വാധികാൎയ്യക്കാരെ നിയമിച്ചു. മുഖങ്ങൾ, ഉപമുഖങ്ങൾ, മണ്ഡപത്തുംവാതിലുകൾ, മണിയം, കേൾവി, അധികാരം, പ്രവൃത്തി മുതലായി പല ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിച്ചു് ഓരോന്നിനും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും ചുമതലപ്പെടുത്തി. ഇതോടുകൂടി കരംപിരിവിനു നേരിട്ടമാന്ദ്യം ഇല്ലാതാവുകയും മുതലെടുപ്പു വൎദ്ധിക്കയും ചെയ്തു. സൈന്യത്തിൽ കൂടുതൽ ആൾ ചേൎത്തു് ദെലെണവ (ഡിലനായി)യുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ശരിയായ ശിക്ഷണം നൽകി. മൈസൂർ സുൽത്താൻെറ ആക്രമണത്തെപ്പററി സംശയം ജനിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ അഹിതനെ തടയുന്നതിനുവേണ്ടി രാജകീയാനുമതിയോടുകൂടി കരിയാപ്പിള്ളിമുതൽ ആനമലവരെ ഇരുപതു് അടി ഘനത്തിലും

പന്ത്രണ്ടടി പൊക്കത്തിലും ഒരു കോട്ടയും അതിൻെറ വടക്കു വശത്തു് പതിനാറടി വീതിയും ഇരുപതടി താഴ്ചയുമുള്ള ഒരു കിടങ്ങും മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള ഉണ്ടാക്കിച്ചു. ഇതാണു സുപ്രസിദ്ധമായ നെടുങ്കോട്ട. ഇത്ര വലിയ ഒരു കോട്ട ഇൻഡ്യയിൽ ഇല്ലെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. മുപ്പത്തിയഞ്ചു മൈലോളം നീളമുള്ള ഈ കോട്ടയിൽ അവിടവിടെയായി കൊത്തളങ്ങളും വട്ടക്കോട്ടകളുമുണ്ടു്. ഇവയ്ക്കുപുറമേ ഭട ന്മാൎക്കു മറഞ്ഞുനില്ക്കാനുള്ള ഗുഹകളും വട്ടക്കോട്ടകളുടെ അടുത്തു അങ്ങിങ്ങായി നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. അറുപതിൽ പരം കൊത്തളങ്ങളും ഇരുപത്തിഅഞ്ചു വട്ടക്കോട്ടകളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്മാരകമെന്നോണം ഇന്നും നിലകൊള്ളു ന്നുണ്ടു്. മൈസൂർ വ്യാഘ്രത്തിൻെറ ആക്രമണകാലത്തു് ഈ കോട്ടയുടെ ഒരു ഭാഗം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും കോട്ട രാജ്യത്തിനു രക്ഷയായിട്ടുതന്നെ തീൎന്നു. ഇതുപോലെ കൃഷ്ണപുരംകോട്ട കെട്ടിച്ചതും അവിടത്തെ കൊട്ടാരം പരിഷ്ക രിച്ചു് പണികഴിപ്പിച്ചതും ഈ പുണ്യശ്ലോകൻതന്നെ.

നീണ്ടകര അഴിയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു് "ദളവാപുരം" എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ചെറിയ പ്രദേശം ഉണ്ടു്. ഇവിടം ഇന്നു് കേരവൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉത്തരദിക്കിൽനിന്നു് മടങ്ങുംവഴി, ദളവ ഈ സ്ഥലത്തിറ ങ്ങാനിടയായി. അന്നു് ഈ പ്രദേശം ഉപയോഗശൂന്യ മായിക്കിടന്നിരുന്നു. ദളവ അവിടെ തെങ്ങിൻതൈകൾ നട്ടു് ഒരു സർക്കാർ തോട്ടമുണ്ടാക്കിച്ചു. അതിനടുത്തു പാവു മ്പാർതോടുവെട്ടിക്കാനും ഈ രാജ്യസ്നേഹിക്കു കഴിഞ്ഞു.

അനന്തരം ദളവ വൎക്കലയിൽ എത്തി. അവിടത്തെ മാഹാത്മ്യം പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. സ്വാമിദർശനത്തിനായും സുഖവാസത്തിനായും ശ്രീനാരായണൻെറ തപോവാടി

കാണാനായും വക്കലെ പ്രതിവർഷം വന്നുചേരുന്ന ആളുകാംക്കു് കണക്കില്ല. അക്കാലത്തു് ഈ സ്ഥലം ഒരു കുഗ്രാമമായിരുന്നു. ദളവ ഇവിടെ ഇരുപത്തിനാലു് അഗ്രഹാരങ്ങാം പണികഴിപ്പിച്ചു് ബ്രാഹ്മണക്കു ദാനം ചെയ്തു. ഇതിനെ തുടൎന്നു് പലരും അവിടെ താമസംതുടങ്ങി. ഇപ്പോഠം വക്കല ഒരു പട്ടണമായും തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

ദളവാ രാജധാനിയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോാം മഹാരാജാവു് അദ്ദേഹത്തിനു് അനേകം സമ്മാനങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നല്കുകയുണ്ടായി. നിഷ്കളങ്കവും നിസ്വാത്ഥവുമായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സേവനത്തെ തമ്പുരാൻ ഹാദ്ദമായി പ്രശംസിച്ചു. എന്നാൽ വഞ്ചിരാജ്യവാസികാംക്കു് ഈ കല്യാണകല്പതരുവിൻെറ ചുവട്ടിൽ അധികകാലം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നതിനു് ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. "ഗുണികളൂഴിയിൽ നീണ്ടുവാഴാ" എന്നാണല്ലോ പറയാറുള്ളതും. 938-ാമാണ്ടു് അവസാനത്തോടുകൂടി മാത്താണ്ഡപ്പിള്ള പരലോകപ്രാപ്തനായി. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ നിസ്വാത്ഥസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള പുരുഷശ്രേഷ്ഠന്മാർ ചുരുക്കമാണു്. പ്രതിഭാശാലിയും ദേശാഭിമാനസമ്പന്നനുമായ ഈ ത്യാഗിവയ്യൻെറ നാമധേയം ആചന്ദ്രതാരം നിലനില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

"വെന്തെരിഞ്ഞാലും മണക്കുന്നു ചന്ദനം
വെൺതിങ്കാം കാറിടഞ്ഞാലും വിലസുന്നു്."

4. ശക്തൻ തമ്പുരാൻ

"ശക്തൻ തമ്പുരാൻ" എന്ന പേരു കേൾക്കുമ്പോൾ, കേരളത്തിൻെറ തെക്കുഭാഗത്തുള്ളവർ സ്മരിക്കുന്നതു്, ആധുനിക തിരുവിതാംകൂറിൻെറ സംസ്ഥാപകനായ അനിഴംതിരുനാൾ വീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനെപ്പററിയാണു്. കന്യാകുമാരി മുതൽ ഇടവാ വരെ മാത്രം വ്യാപിച്ചിരുന്ന വഞ്ചിരാജ്യം വലുതാക്കാനും രാജദ്രോഹികളുടെ വംശവിച്ഛേദം വരുത്താനും വിദേശീയ വണിക്കുകളുടെ ശക്തിയെ അമർത്തുവാനുമായി അദ്ദേഹം നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളും പ്രയോഗിച്ച തന്ത്രങ്ങളും ഓർക്കുമ്പോൾ "ശക്തൻ" എന്ന അപരനാമത്തിനു് അവിടുന്നു് സർവ്വഥാ അർഹൻതന്നെ സംശയമില്ല. ആ രാജർഷഭൻെറ പിൻഗാമിയാണു് ശ്രീവാഴുംകോടിനെ മിഴുങ്ങാൻ ഓടിയെത്തിയ മൈസൂർ വ്യാഘ്രത്തെപ്പോലും തടുത്തു നിർത്തി, പേരും പെരുമയും പുലർത്തിയ "ധർമ്മരാജാ" കാർത്തികതിരുനാൾ ശ്രീരാമവർമ്മ. ഈ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് തിരുവിതാംകൂർ ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് അയൽ രാജ്യമായിരുന്ന കൊച്ചി നാടുവാണിരുന്നതു് സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന രാമവർമ്മമഹാരാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സർവ്വപ്രകാരത്തിലും ശക്തനാണെന്നു ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു പോന്നതുകൊണ്ടു് വീര്യപരാക്രമങ്ങൾക്കു് വിളനിലമായ ആ പുരുഷകേസരിയെ എല്ലാപേരും "ശക്തൻ തമ്പുരാൻ" എന്നു കൊണ്ടാടി വിളിച്ചു വന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അപദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അനേകം ഐതിഹ്യങ്ങൾ കേരളമെങ്ങും പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടു്. കൊച്ചിയിലെ ഈ ശക്തൻ തമ്പുരാനെപ്പററിയാണു് താഴെ പ്രസ്താവിക്കുവാൻപോകുന്നതു്.

ജഗദ്ഗുരു ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യരുടെ അവതാരംമൂലം ആലുവാപ്പുഴയുടെ തീരത്തുള്ള കാലടി എന്ന സ്ഥലം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ പുണ്യദേശത്തിനടുത്തു്, കണയന്നൂർ

താലൂക്കിൽ വെള്ളാരപ്പിള്ളി പ്രവൃത്തിയിലുള്ള കോവിലകത്തു് കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലെ ഒരു തായ്വഴി സ്ഥിരമായി താമസിച്ചിരുന്നു. അവിടെ കൊല്ലവർഷം 926-ാമാണ്ടു് കർക്കടകമാസം 10-ാം തീയതി വ്യാഴാഴ്ച, രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു് ജനിച്ചു. കർക്കടകമാസത്തിലേ കറുത്തവാവുന്നാൾ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ ജനിച്ചതു നിമിത്തം അമ്മതമ്പുരാനും ബന്ധുജനങ്ങൾക്കും രാജ്യവാസികൾക്കും ആശങ്കയും ഇച്ഛാഭംഗവുമാണുണ്ടായതു്. സദ്ഗുണസമ്പന്നയായ അംബികത്തമ്പുരാട്ടിയായിരുന്നു തിരുമനസ്സിലെ മാതാവു്. ഇദ്ദേഹം ആ സാധ്വീമണിയുടെ മൂന്നാമത്തെ സന്താനമാണു്. മൂത്തവർ രണ്ടും പെൺകുട്ടികളായിരുന്നു. അടുത്തു് ഗുണോപേതനായ ഒരു പുത്രൻ ജനിക്കണമെന്നുള്ള ആ മഹതിയുടെ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചുവെങ്കിലും, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ അതിരററ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന അക്കാലത്തു് ഈ ജനനത്തെപ്പററി ആശങ്ക തോന്നിയതിൽ അതിശയിക്കാനെന്തുള്ളു? ഉണ്ണിയുടെ ജനനകാലത്തോടടുത്തു്, അയൽപക്കത്തെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദിവ്യനായ ഒരു യോഗി വന്നുചേർന്നു. സ്വപുത്രനു യാതൊരു ആപത്തും സംഭവിക്കാതിരിക്കാനും, ഭാവി ശോഭനമായിത്തീരുന്നതിനും, എന്തെങ്കിലും പ്രതിവിധി നിശ്ചയിച്ചു തരണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി തമ്പുരാട്ടി ഒരു ദൂതനെ സന്യാസിയുടെ അടുക്കൽ അയച്ചു. പ്രേഷകനിൽനിന്നും കാര്യം ഗ്രഹിച്ച വ്രതിവര്യൻ, അല്പനേരം ആലോചിച്ചിട്ടു് കുറെ പൂവും വെള്ളവും കൊണ്ടുവരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചുവത്രേ. അവ വന്നുചേർന്ന ഉടനെ, കയ്യിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ജപിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജപം തീർന്നപ്പോൾ പൂവു് ആ ദൂതകനെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടു്, സന്യാസി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"ആരും ഒന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഉണ്ണി യശസ്വിയും പരാക്രമിയുമായിത്തീരും. ഈ പൂവു് ഉണ്ണിയുടെ കിടക്കയുടെ ചുവട്ടിൽ ഇട്ടേയ്ക്കുക."—സന്യാസിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് ആ പൂവു് രാജകുമാരന്റെ കിടക്കയുടെ ചുവട്ടിൽ ഇട്ടുവെന്നാണു് ഐതിഹ്യം.

സന്യാസിയുടെ പ്രവചനം അർത്ഥവത്തായിയെന്നു് നമുക്കു് പിന്നീടു് ബോദ്ധ്യപ്പെടും. "ആൺപൂയം അരശാളും"—എന്നാണല്ലോ പഴഞ്ചൊല്ലു്. എന്നാൽ പുത്രന്റെ

ഔന്നത്യം കണ്ടാനന്ദിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ആ പ്രിയ മാതാവിനുണ്ടായില്ല. കുമാരന് മൂന്നു വയസ്സു തികയുന്നതിനു മുമ്പ് ആ സ്ത്രീരത്നം തീപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ഇദ്ദേഹത്തെ വളത്തിയതു് മാതൃസഹോദരിയാണ്.

രാമവർമ്മ രാജകുമാരൻ "ബാല്യത്തിലേ വിദ്യകളഭ്യസി"ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആയുധവിദ്യയിലായിരുന്നു കൊച്ചുതമ്പുരാൻ കൂടുതൽ സാമർത്ഥ്യം കാട്ടിയതു്. അക്കാലത്തു്, തമ്പുരാക്കന്മാരുടെയും തമ്പുരാട്ടിമാരുടെയും സ്ഥിരതാമസം തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു മാററുകയുണ്ടായി. അതിനാൽ കൊച്ചുതമ്പുരാൻെറ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തിലെ അധികം ഭാഗവും, തൃപ്പൂണിത്തുറെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. അല്പകാലംകൊണ്ടു് വാൾ, കുന്തം, പരിച ഇവ കൊണ്ടുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ രാജകുമാരൻ നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കി. ശസ്ത്രാഭ്യാസത്തിലും കുതിരസ്സവാരിയിലും അവിടത്തോടു മത്സരിക്കുവാൻ അക്കാലത്തു് കൊച്ചിയിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നതു്. അഭ്രങ്കഷങ്ങളായ വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നുപോലും കവിണെറിഞ്ഞു് പൂക്കളും പഴങ്ങളും നിപതിപ്പിക്കാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പാടവം ഇന്നു് പലരും പ്രകീത്തിക്കുന്നുണ്ടു്.

ശക്തന് പത്തു വയസ്സായപ്പോൾ "നാലാംകൂർ" സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. തിരുമനസ്സിലെ ബാല്യകാല പരാക്രമങ്ങൾ അനവധിയാണ്. അവയ്ക്കൊന്നും ശരിയായ രേഖകൾ ഇല്ല. എങ്കിലും രസകരങ്ങളായ ചില കഥകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. വേഷം പകരുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അതിസമത്ഥനായിരുന്നുവത്രെ. പ്രച്ഛന്നവേഷനായി തിരുമേനി നാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നാട്ടാരിലാരും അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിൽ രാജ്യത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിട്ടു കണ്ടറിയുവാൻ അവിടത്തേയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ വിധവയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ വേഷത്തിൽ ചിററമ്മത്തമ്പുരാനോടു് ഒരു നേർച്ച നടത്തുന്നതിനെന്ന വ്യാജേന കുറെ പിച്ചളപ്പാത്രങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. സ്ത്രീയുടെ ദയനീയ ഭാവം കണ്ടു് അകമലിഞ്ഞ തമ്പുരാട്ടി

രണ്ടുമൂന്നു പാത്രങ്ങൾ ദാനമായി കൊടുത്തു. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജകുമാരൻ ഈ പാത്രങ്ങളെ തിയ്യെ ചിററമ്മയുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവച്ചു വന്ദിച്ചു നിന്നു. അതു കണ്ടിട്ട് അമ്മ പറയുകയാണ്—"അയ്യോ ഉണ്ണീ! നീ അധർമ്മം ചെയ്യുവല്ലോ! ആ സാധു അമ്യാക്കു നേർച്ചയ്ക്ക് ഞാൻ കൊടുത്തതായിരുന്നു ഈ പാത്രങ്ങൾ. എന്തിനാണ് നീ പിടിച്ചു പറിച്ചതു്?"

ഉണ്ണി:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) "എന്തിനാണമ്മേ, സാധുക്കൾക്കു് ഇത്ര വിലയുള്ള പാത്രങ്ങൾ? മോഷ്ടിച്ചതായിരിക്കുമെന്നു കരുതി ഞാൻ ഇങ്ങുവാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോന്നു."

ചിററമ്മ:—ഉണ്ണീ, ഇവ വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ കൊടുത്തതാണ്. ദാനം കൊടുത്തമുതൽ തിരിച്ചെടുക്കുന്നതു് യോഗ്യമല്ല. കൊച്ചീരാജാക്കന്മാർക്കില്ലാത്തകളങ്കം എന്തിന് അപ്പൻ വലിച്ചുവയ്ക്കുന്നു? ആ സ്ത്രീയെ വരുത്തി ഉടൻ ഇവ തിരിച്ചേല്പിക്കണം."

ബാലൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. തമ്പുരാട്ടിക്കു് കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. "അമ്മയുടെ പാവപ്പെട്ട അമ്യാരാണ് ഈ നിൽക്കുന്ന ഉണ്ണി" എന്നു തമ്പുരാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. ആ ദാനശീല വിവരം ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ബാലന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. തിരുവിതാംകൂർ ധർമ്മരാജാവും കുട്ടിക്കാലത്തു് വേഷം മാറി നടന്നിരുന്നുവെന്നും, കായംകുളം മുതലായ ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ കോവിലകങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു് സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രസിദ്ധിയുണ്ടു്.

ബാല്യം മുതൽ പൗരുഷവും ധൈര്യവും തമ്പുരാനിൽ കണ്ടുതുടങ്ങി. 'വിളയും വിത്തു്, മുളയിലേ അറിയാം.' അഴിമതി എന്നു കേട്ടാൽ, അവിടത്തെ ഭാവം മാറും. ഒരിക്കൽ ഒരു നമ്പൂതിരി കുറെ പണവുമായി തൃപ്പൂണിത്തുറ നിന്നും, എറണാകുളത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിമദ്ധ്യേ കുറെ

പ്പേർ ചേൎന്ന പണം തട്ടിപ്പറിച്ചു. തസ്കരന്മാർ മുഷ്കരന്മാരായ ഏതാനും മാപ്പിളമാരായിരുന്നു എന്നാണ് പറയുന്നതു്. വ്യസനാക്രാന്തനായ നമ്പൂതിരി തൃപ്പൂണിത്തുറെ തിരിച്ചുവന്നു് വലിയ തമ്പുരാനെ മുഖം കാണിച്ച് സങ്കടം ഉണൎത്തിച്ചു. ശ്രദ്ധിച്ചു നടക്കാത്തതിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ താക്കീതു ചെയ്തു, എങ്കിലും, ഉണ്ണിയെച്ചെന്നു കണ്ടു പരിഹാരമുണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാൻ കല്പിച്ചനുവദിക്കയുണ്ടായി. ഉടൻ നമ്പൂതിരി ഉണ്ണിത്തമ്പുരാനെ കാണാൻ വിടകൊണ്ടു. ആ സാധുയാത്രികന്റെ സങ്കടം കേട്ടപ്പോൾ കൊച്ചുതമ്പുരാന് അതിയായ താപവും കോപവും ഉണ്ടായി. അയാളെ അവിടെ നിൎത്തിയിട്ടു് അദ്ദേഹം അമ്മാവനെ മുഖം കാണിക്കാൻ ചെന്നു. അല്പനേരത്തെ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞു്, അക്രമികളെ അമൎച്ച ചെയ്യുവാൻ മുഖദാവിൽ അനുവാദം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് കൊച്ചുതമ്പുരാൻ എറണാകുളത്തു് എത്തി. നമ്പൂതിരിയെ തൃപ്പൂണിത്തുറെ താമസിച്ചുകൊള്ളാനും ചട്ടംകെട്ടി. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം ഉണ്ണിത്തമ്പുരാൻ അക്രമികളെ കണ്ടുപിടിച്ച് നമ്പൂതിരിയുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട പണവും അല്പംകൂടുതലും വീണ്ടെടുത്തുവെന്നു മാത്രമല്ല, "മേലാൽ അടിയങ്ങളിലാരും യാതൊരു ദുഷ്കൃത്യവും ചെയ്യുന്നതല്ലെ"ന്നു് ആ കാൎച്ചക്കാരെക്കൊണ്ടു് സത്യം ചെയ്യിപ്പിക്കയും "എഴുതി വയ്പി"ക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം തമ്പുരാൻ അമ്മാവനെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. വിജയശ്രീലാളിതനായി സ്വഭാഗിനേയൻ വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, മാതുലനുണ്ടായ ആനന്ദം അളവററതായിരുന്നു. വലിയ തമ്പുരാൻ ഉണ്ണിയെ അനുമോദിക്കയും ആ ധനം മുഴുവൻ നമ്പൂതിരിക്കു് സമ്മാനിക്കയും ചെയ്തുവത്രേ.

951-ാമാണ്ടു് കന്നിമാസം 9-ാം തീയതി ശക്തൻ തമ്പുരാന് മൂന്നാംകൂർ സ്ഥാനം കിട്ടി. അവിടത്തെ മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ നിന്നും ഒരു തരുണീരത്നത്തെ പരിണയിക്കുകയുണ്ടായി. തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു് ഈ മഹതിയിൽ ഒരു സ്ത്രീ സന്താനം ജനിച്ചു. എന്നാൽ ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ പിൽക്കാലത്തു് നേത്യാരമ്മയോടു് (ഇങ്ങനെയാണു് കൊച്ചിത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാരുടെ

സ്ഥാനപ്പേരു്) തമ്പുരാനു് രസക്കേടുണ്ടാകുകയും വേറെ ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു് ആ ധർമ്മദാരങ്ങളെ മാററി താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ആ പ്രേയസിയുമായുള്ള വേഴ്ച അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം "കരിമ്പററച്ചമ്മ" എന്നൊരു നായർ സ്ത്രീയെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് നേത്യാരമ്മയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു.

965–ാമാണ്ടു് കർക്കടകമാസം 32–ാം തീയതി വലിയ തമ്പുരാൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു. അതിനു മൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കു് മുമ്പേ ഇളയതമ്പുരാനും കാലഗതിപ്രാപിച്ചു. അമ്മാവൻെറ മരണശേഷം രാമവർമ്മ തമ്പുരാൻ മുറപ്രകാരം രാജാവായിത്തീർന്നു. ഭരണവിഷയത്തിൽ അവിടുന്നു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലത്തു് പ്രച്ഛന്നവേഷനായി നടന്നു് പലതരം ആളുകളുമായി പെരുമാറാനും അവരുടെ അവശതകൾ നേരിട്ടു കാണാനുമിടയായതു് പിൽക്കാലത്തു് പ്രജാപാലനത്തിനു് അവിടത്തേയ്ക്കു് സഹായകമായിത്തീർന്നു. അക്രമത്തെ അക്രമംകൊണ്ടുതന്നെ അമർത്തണമെന്നു് ശക്തൻതമ്പുരാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിനായി പല കടുംകൈകളും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരു സംഭവം പറയാം. വടക്കുംനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ പതിവായി സ്വാമിദർശനം നടത്തിവന്ന ഒരു സാധുസ്ത്രീക്കു് തൃശ്ശിവപേരൂർ കോട്ടകാവൽക്കാരനായ ഒരുവനിൽ നിന്നും അടിക്കടി ചില ശല്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ അവിവേകി അവളെ അധർമ്മത്തിനു നിർബന്ധിച്ചു തുടങ്ങി. ഗത്യന്തരമില്ലാതായപ്പോൾ അവൾ ശക്തൻ തിരുമേനിയെ മുഖം കാണിച്ചു് സങ്കടം അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. അവളുടെ സങ്കടങ്ങൾ അവധാനപൂർവ്വം ശ്രവിച്ചിട്ടു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു:—"അവൻെറ ആഗ്രഹം അതാണെങ്കിൽ നീ എന്തിനു് വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അവൻെറ പത്നിയായിക്കൊണ്ടാൽ ശല്യമൊഴിയുമല്ലൊ. നമുക്കും അതു് സമ്മതമാണെന്നു് അറിയിച്ചേയ്ക്കുക."

സങ്കടക്കാരി ഇനി എന്തുചെയ്യാനാണു് ? ആ "രാജഹൃദയം" മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. വടക്കുംനാഥനെ വിളിച്ചുകരഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ കാവൽ

ക്കാരനെ സ്വഗൃഹത്തിലെയ്ക്കു് ക്ഷണിച്ചു. അവൻ സന്തോഷം കൊണ്ടിളകി. എന്നാൽ അന്നു് എന്തു സംഭവിച്ചു? സ്ത്രീ യാത്രയായതിനുശേഷം തമ്പുരാൻ വലിയ കപ്പിത്താൻ പണിക്കരെ വരുത്തി, കുറെ എണ്ണയും തുണിയും എടുത്തു കൊണ്ടു് ഏതാനും പട്ടാളക്കാരുമായി ആ സാധുസ്ത്രീയുടെ വീട്ടിനടുക്കൽ ഒരു സ്ഥലത്തു് അർദ്ധരാത്രിയിൽ രഹസ്യമായി വന്നുചേരാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അവരോടു് ആവശ്യം തുറന്നു പറഞ്ഞില്ല. അവർ കല്പനപ്രകാരം നിശ്ചിതസ്ഥലത്തു് ചെന്നുചേർന്നു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് നേരത്തെ അവിടെ എത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. രാത്രിയിൽ അവിടുന്നു, ജാരനെ പ്പിടികൂട്ടുകയും നല്ലപോലെ മർദ്ദിച്ചശേഷം അവന്റെ ദേഹത്തിൽ തുണിചുററി എണ്ണ ഒഴിച്ചു് കത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം അയാൾ വെന്തു് വെണ്ണീറായി. തമ്പുരാനാണു് ഈ "കീചകവധം" നടത്തി യതെന്നു് പിന്നീടേ അറിഞ്ഞുള്ളു.

ശക്തൻതിരുമേനി ജാതിവ്യത്യാസത്തെ അത്ര കാര്യ മാക്കിയിരുന്നില്ല. തീണ്ടലും തൊടീലും മൂർദ്ധന്യത്തിലി രുന്ന ആ കാലത്തുപോലും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് പുതുതായു ണ്ടാക്കിച്ച വലിയ കോട്ടയിൽ കാവൽക്കാരായി നിയ മിച്ചതു്, ഏതാനും ഈഴവരെയും ഒരു തണ്ടാനെയുമായി രുന്നു. ഈ തണ്ടാനാണു് മേൽപറഞ്ഞ സ്ത്രീയുടെ മാന ഭംഗത്തിനു് മുതിർന്നതും, അപമൃത്യുവിന്നിരയായതും. രാജ്യ രക്ഷയ്ക്കായി അവിടുന്നു്, തൃപ്പൂണിത്തുറയിലും തൃശ്ശിവപേരൂ രിലും കോട്ടയും കിടങ്ങും ഉണ്ടാക്കിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ പതിനായിരത്തോളം നായന്മാരെ ചേർത്തു് പട്ടാളത്തെ വലുതാക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ നായകനായിരുന്നു, പണിക്കർ വലിയ കപ്പിത്താൻ. ഓരോ നായർ ഭവനത്തി ലുമുള്ള യുവാക്കന്മാർ സൈനികപരിശീലനം നേടിക്കൊ ള്ളണമെന്നു് രാജാവു് കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കടൽക്കള്ള ന്മാരുടെ ശല്യം ചെറുക്കുവാനായി "ഓടിവള്ളങ്ങളോടു കൂടിയ വാലസൈന്യം" കൊച്ചിയിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ഏർപ്പെടുത്തിയതും തിരുമനസ്സിലെ കാലത്തായിരുന്നു.

റോഡുകൾ, തോട്ടകൾ, വഴിക്കിണറുകൾ, കുളങ്ങൾ, വഴിയമ്പലങ്ങൾ, സത്രങ്ങൾ മുതലായവ കൊച്ചിയിൽ വർദ്ധിച്ചതു് ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ കാലത്തായിരുന്നുവെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. ശുചീകരണത്തിൽ അവിടുന്നു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. ചില പ്രധാന റോഡുകളുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും അദ്ദേഹം തന്നെ ചാലവൃക്ഷങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ തണൽ മരങ്ങളുടെ ഒരു ചുള്ളിപോലും ആരും ഒടിക്കാൻ പാടില്ലെന്നായിരുന്നു കല്പന. ഒരിക്കൽ കിഴക്കേക്കോട്ടനടയിൽ നിന്ന അരയാലിന്റെ ഒരു ചെറുശിഖരം ഇളയതമ്പുരാന്റെ ആശ്രിതന്മാരിലൊരാൾ പൊട്ടിക്കുകയുണ്ടായി. വിവരം എങ്ങനെയോ കൊട്ടാരത്തിൽ അറിഞ്ഞു. രാജാവു് ചുററം നിന്ന ഭൃത്യന്മാരെ സഗൗരവം ഒന്നു നോക്കി. അടുത്ത മാത്രയിൽ കുററക്കാരനെ അവർ രാജസന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ആ സാധു ഭവിഷ്യത്തോർത്തു് വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. തീപ്പൊരിപറക്കുന്ന നേത്രങ്ങളോടുകൂടി തിരുമേനി സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും ചാടി എണീററു് അയാളെ വെട്ടുവാനായി വാൾ ഊരിയത്രേ! ആ സമയം ഇളയരാജാവു് അവിടെ ചെല്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ അവന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞേനേ.

അവിടത്തെ കല്പന ജനങ്ങൾ അക്ഷരംപ്രതി പാലിച്ചുവന്നു. നാട്ടിന്റെ നട്ടെല്ലായ കർഷകനെ അദ്ദേഹം പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാർഷികാഭിവൃദ്ധിക്കായി ധാരാളം അണകളും ചിറകളും കെട്ടിച്ചിട്ടുള്ളതിനുപുറമേ, കർഷകൎക്കു പണം കൊടുത്തും വേണ്ടത്ര സഹായിച്ചുവന്നു. കൃഷിപ്പിഴകൾ സംഭവിക്കുമ്പോൾ കരം, പാട്ടം ആദിയായവ ഇളവുചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. അവിടത്തെ ശിക്ഷകൾ ക്രൂരങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു് നമുക്കു തോന്നിയേയ്ക്കാം. അക്രമികളെ താലോലിക്കുന്നതിനെ അവിടുന്നു് കഠിനമായി വെറുത്തിരുന്നു. കലാപങ്ങളുണ്ടാക്കി രാജ്യം കൈയ്ക്കലാക്കാൻ, വിദേശിയർ യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ അശക്തന്മാരായിരുന്നാൽ, പിന്നത്തെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? വേലുത്തമ്പി

ദളവായുടെ കാലത്തു് കള്ളന്മാരും കോഴക്കാരും തിരുവിതാംകൂറിൽ അനുഭവിച്ച ദുരന്തദുരിതങ്ങൾ നാം ചരിത്രത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെയായിരുന്നു. ശക്തൻതമ്പുരാൻെറ കാലത്തു് കൊച്ചിയിലും. എന്നാൽ പാവങ്ങളെ അവിടുന്നു് ഉള്ളഴിഞ്ഞു് സ്നേഹിച്ച് അവക്ക് വേണ്ടുവോളം സഹായങ്ങളും നൽകിയിരുന്നുവത്രേ. അവിടത്തെ ഹൃദയം വെള്ളക്കടലാസ്സുപോലെ നിർമ്മലമായിരുന്നു. ശക്തൻതിരുമേനിയെപ്പോലെ പ്രജാവത്സലനായ ഒരു രാജാവ് മാടത്തിൻകൂറിൽ മുമ്പെങ്ങും അവതരിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് അക്കാലത്തു കൊച്ചീരാജ്യവാസികൾ അഭിമാനിച്ചിരുന്നതു്.

മഹാരാജാവിൻെറ ബുദ്ധിശക്തിയും കൃത്യനിഷ്ഠയും സത്യദീക്ഷയും ധൈര്യവും പ്രശംസനീയമാണ്. ടിപ്പുവിൻെറ ആക്രമണത്തെ അവിടുന്നു് തെല്ലും വകവെച്ചിരുന്നില്ല. ബാലനായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ അമ്മാവൻ തമ്പുരാൻ, ടിപ്പുവിൻെറ ഉപദ്രവമേൽക്കാതിരിക്കാനായി തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു് താമസം മാററിക്കൊള്ളാൻ കല്പിച്ചു. എന്നാൽ അവിടുന്നു് അതിനു് വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്.

ഒരിക്കൽ തമ്പുരാൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ വലിയ ദിവാൻജിയായ രാജാകേശവദാസനെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നും, അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു വാൾ സമ്മാനിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. അതിനായി കേശവപിള്ള ആലപ്പുഴ എത്തീട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു്, ആളയച്ച് അദ്ദേഹത്തെ കൊട്ടാരത്തിലെയ്ക്കു് ക്ഷണിച്ചു. "ധർമ്മരാജാ"വിൻെറ അനുവാദവും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് കേശവദാസൻ കൊച്ചിയിൽ എത്തി. കേശവപിള്ള രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ഓച്ഛാനിച്ചുനിന്നു.

മഹാരാജാവ്:—കേശവനോ?

കേശവപിള്ള:—അടിയൻ.

മഹാ:—കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ സുഖമായിരിക്കുന്നോ?

കേശ:—തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സസുഖം വാരുളുണന്നു.

മഹാ:—ടിപ്പുസുൽത്താൻ, തെക്കഭാഗത്തുകൂടി ആക്രമിച്ചാൽ നീ എന്തു ചെയ്യും?

കേശ:—പ്രജാവത്സലനായ പൊന്നുതിരുമേനിയുടെ ഉപ്പും ചോറും തിന്നുന്ന അടിയങ്ങൾ അവിടെ പറന്നെത്തി ശക്തിയായി തടുക്കും.

മഹാ:—നീ വളരെ അകലത്തിലാണല്ലോ ഇപ്പോൾ നിൽക്കുന്നതു്.

കേശ:—അടിയൻ തിരുമനസ്സറിയിച്ചിട്ടാണു് വിടകൊണ്ടതു്.

മഹാ:—ആങ്ഹാ! ദിവാൻജി യാത്രപുറപ്പെടുന്നതെല്ലാം മഹാരാജാവിൻെറ അനുമതി വാങ്ങിയശേഷമാണോ?

കേശ:—ഇല്ലാതെയുമാകാം. എന്നാൽ അടിയൻ, തിരുമനസ്സറിയിക്കാതെ, ഒന്നിനും ശക്തനല്ല.

മഹാ:—ശത്രുക്കളെ അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്താനായി നീനക്കുതന്നിരിക്കുന്ന വാൾ ഞാൻ ഒന്നു കാണട്ടെ.

കേശവ:—സങ്കടമുണ്ടു്.

മഹാ:—സങ്കടമോ, എന്താണതു്?

കേശ:—(വിനയസമന്വിതം) അടിയനു് ധർമ്മരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് കല്പിച്ചുതന്ന വാളാണിതു്. (വാളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു്) ഇതു് അന്യകൈവശം കൊടുക്കാൻ പാടില്ല.

മഹാ:—ഹ! ഹ! ഹ! (ഒരുവാൾ നീട്ടികൊണ്ടു്) ഈ വാളൊന്നു നോക്കു്. ശത്രുസംഹാരത്തിനു് ഇതു പോരമോ? (കേശവപിള്ള മഹാരാജാവിനെ നമിച്ചു വാൾവാങ്ങി കുപ്പുകൈയോടെ നിന്നു.)

മഹാ:—കൊള്ളാമോ, എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു? (കേശവപിള്ള ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.)

മഹാ;—എന്താ മിണ്ടാതെ നിൽക്കുന്നതു്?

കേശവ:—തിരുമനസ്സിലെ ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾക്കായി അടിയൻ പ്രാൎത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു.

മഹാ:—വാൾ കൊള്ളാമോ?

കേശവ:—അടിയൻ.

മഹാ:—ശരി. ഇങ്ങുതന്നേയ്ക്കൂ.

കേശവ:—ഈ വാൾ തൃക്കൈയ്യിൽ തിരിച്ചു തരുന്നതു് ഉചിതമല്ല.

മഹാ:—എന്തു്?

കേശവ:—തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അടിയനു കല്പിച്ചുതന്നു പോയി. തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കുന്നതിൽ അടിയനു വളരെ സങ്കടമുണ്ടു്.

മഹാരാജാവു് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ ബുദ്ധിശക്തിയും വാക്സാമൎത്ഥ്യവും ഓൎത്തു് സന്തോഷിക്കുകയും അവിടുന്നു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതുപോലെ ആ വാൾ ദിവാൻജിക്കു സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

981-ാമാണ്ടു് കന്നിമാസം 13-ാം തീയതി കൊച്ചിരാജ്യത്തിനു് ദുഃഖസന്തപ്തമായ ഒരു ദുൎദ്ദിനമായിരുന്നു. അന്നാണു് രാജ്യത്തേയും പ്രജാവൃന്ദത്തേയും അകൃത്രിമമായി സ്നേഹിച്ച ശക്തൻ തമ്പുരാൻ തീപ്പെട്ടതു്. ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങൾ ഉണ്ടായേയ്ക്കുമെന്നു് ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ സംഭവിച്ച അവിടത്തെ ദേഹവിയോഗം രാജ്യവാസികൾ എങ്ങനെ സഹിക്കും? സാമൂതിരിയുടെയും ടിപ്പുവിൻെറയും വിദേശിയരുടെയും കൈകളിലകപ്പെടാതെ, കൊച്ചിയെ കാത്തുരക്ഷിച്ച ശക്തൻതമ്പുരാൻെറ നാമധേയം തദ്ദേശവാസികൾ ഇന്നും കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരം സ്മരിച്ചുവരുന്നു.

5. വേലുത്തമ്പി ദളവ

പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സാമ്രാജ്യദുർമ്മോഹത്തിന്റെ പ്രധാനകേന്ദ്രം ഭാരതഖണ്ഡം ആയിരുന്നു. ആ മഹാശക്തിയുടെ നിരന്തരമായ ചൂഷണവൃത്തിയോട് സുധീരം പടവെട്ടിയ ആദ്യത്തെ ഭാരതീയനാണ് വേലുത്തമ്പി ദളവ. ഈ ധീരാഗ്രണി ജനിച്ചത്, "ഹിരണ്യസിംഹനല്ലൂർ' എന്ന് ചരിത്രവിഖ്യാതമായ ഇരണിയലിന് അല്പം തെക്കുമാറിയുള്ള തലക്കുളത്ത് വലിയ വീട്ടിലായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് 1943-ൽ ഐ. എൻ. ഏ. നേതൃത്വവും വഹിച്ച് സ്വതന്ത്രഇൻഡ്യാഗവൺമെന്റ സ്ഥാപിച്ച "നേതാജി ബോസ്", സബഹുമാനം പ്രകീർത്തിച്ച പ്രസിദ്ധസേനാനിയാണ് ഈ വേലുത്തമ്പി. വലിയ വീട് പ്രഭുത്വവും പ്രാമാണ്യവുമേറിയ ഒരു പ്രാചീന കുടുംബമായിരുന്നു. കുടുംബാംഗങ്ങൾ പലരും, പരമ്പരയാ ചുമതലയേറിയ വലിയ വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ സമർത്ഥമാംവണ്ണം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നവരുമാണ്. രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ സ്നേഹാദരങ്ങളും ഒരോ കാലത്ത് ഈ കുടുംബക്കാർക്കു സമാർജ്ജിക്കാൻകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഫലമായി, "ഇടപ്രഭുകുലോത്തുംഗ കതിർ ചൂഴ്ന്ത മുഴപ്പാദ അരശരാന ഇറയാണ്ട തലക്കുളത്തു വലിയവീട്ടിൽ കണക്കു തമ്പി ചെമ്പകരാമൻ..............." എന്ന സ്ഥാനമാനവും ഈ പ്രഭുകുടുംബത്തിനു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പേരും പെരുമയും തികഞ്ഞ കുടുംബത്തിൽ, കൊല്ലവർഷം 940-ാമാണ്ട് മേടമാസം 23-ാം തീയതി വേലുത്തമ്പി ഭൂജാതനായി.

മാതാപിതാക്കന്മാർ സുബ്രഹ്മണ്യഭഗവാനെ ഭജിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ജാതനായ ഈ പുരുഷസന്താനത്തിന് വേലായുധൻ എന്നുതന്നെ നാമകരണവും ചെയ്തു. ബാല്യത്തിലെ, "വേലു"വിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ചരമഗതി പ്രാപിക്കയാൽ, സഹോദരീസഹോദരന്മാരുൾപ്പെടെയുള്ള

മൂന്നുപേരുടെയും സംരക്ഷണഭാരം ഇളയമ്മയാണ നിർവ്വഹിച്ചതു്. തമ്പിയുടെ ഗുരുനാഥസ്ഥാനം വഹിച്ചതു് സമീപവാസിയായ കഞ്ഞാദിച്ചപ്പിള്ളആശാൻ ആയിരുന്നു. ബാലൻ അന്നത്തെ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസമായിക്കരുതിയിരുന്ന പുരാണേതിഹാസങ്ങളും വായ്പാഠങ്ങളും ഉരുക്കഴിക്കയും അങ്കഗണിതത്തിൽ "ഇമ്മി"ക്കണക്കുവരെ ശരിയാംവണ്ണം അഭ്യസിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ തമിഴ്, മലയാളം, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളിൽ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ച തമ്പി, തമിഴിൽ കവിതചമയ്ക്കുവാനും സമർത്ഥനായിരുന്നുവത്രെ.

വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം, സ്വന്തം കളരിയിൽ കച്ചകെട്ടി, ആയുധപ്പയററിലും, വാളേറ്, ഗുസ്തി, ചെരവം (അടിയും തടയും), കുതിരസ്സവാരി മുന്നിവയിലും പ്രാഗല്ഭ്യം കരസ്ഥമാക്കി. ഭാരമേറിയ കല്ലുണ്ടകളേയും സമവയസ്കരായ യുവസ്നേഹിതന്മാരേയും പന്താടുന്നതിൽ തമ്പിക്കു് യാതൊരു പ്രയാസവും തോന്നിയിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം ആ നാട്ടുകാർ അദ്ദേഹത്തെ "കുഞ്ചുഭീമൻ" എന്നാണ വിളിച്ചുവന്നിരുന്നതു്.

സംസ്കാരസമ്പത്തും കായികപരിശീലനവും ഒന്നുപോലെ സിദ്ധിച്ചിരുന്ന തമ്പിയ്ക്കു് ആ നാട്ടിലെ "പിടാകപ്രമാണി"സ്ഥാനവും അനായാസേന ലഭിക്കാനിടയായി. മോഷണം, കവർച്ച, അവകാശവാദങ്ങൾ മുതലായ ഗൗരവാവഹങ്ങളായ കാര്യങ്ങളുമായി ഇടപെടുമ്പോൾ അവയുടെ സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിച്ചു് സമുചിതമായ തീരുമാനം കല്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാണിച്ചിരുന്ന നിഷ്പക്ഷനിലയും നിരീക്ഷണപാടവവും അക്കാലത്തെ ന്യായാധിപന്മാരെപ്പോലും അസൂയാലുക്കളാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ സ്വദേശത്തു് സമാധാനവും സന്തുഷ്ടിയുമുണ്ടാക്കി അദ്ദേഹം തൻെറ ഇരുപതാം വയസ്സിനുമുമ്പു് തന്നെ ഒന്നാംതരം പൗരനേതാവായിത്തീൎന്നു.

താമസിയാതെ തന്നെ, തമ്പിയുടെ പ്രശസ്തി വർദ്ധിക്കാനിടയായി. ധൎമ്മരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ രാമേശ്വരം എഴുന്നള്ളത്തിനിടയ്ക്കു് അവിടത്തെ ചില വിലപിടിച്ച ആഭരണങ്ങൾ തസ്കരന്മാർ മോഷ്ടിച്ചു. സമാധാനപരി

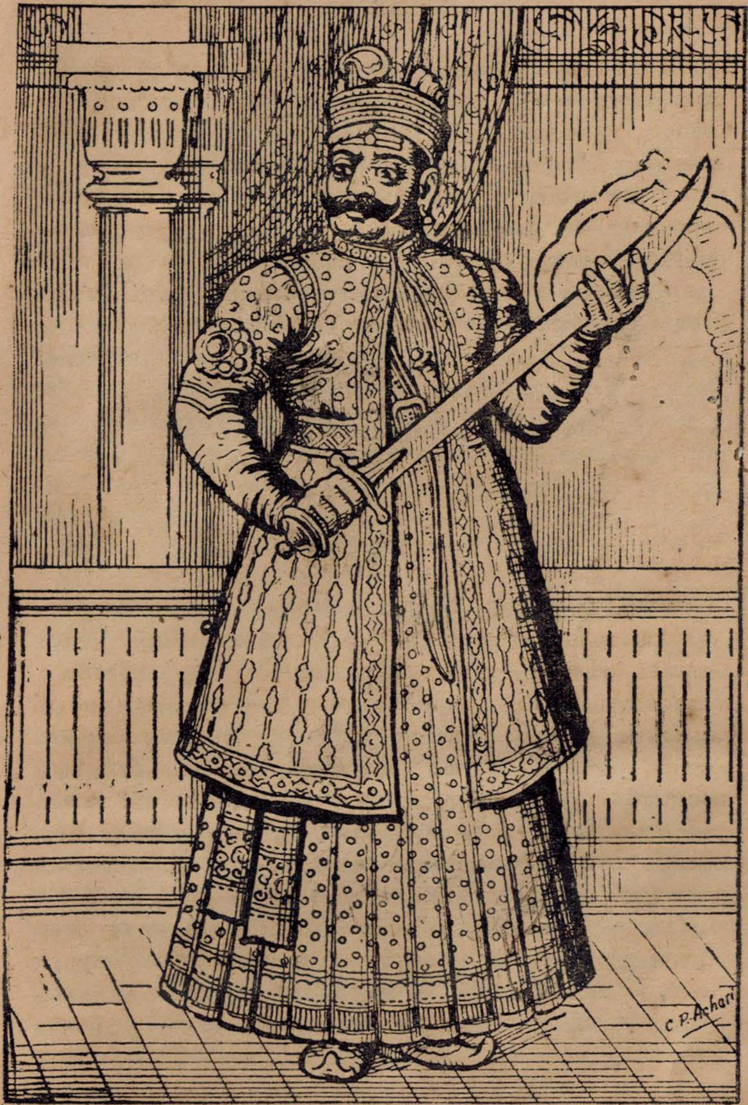
C.P. Achari

പാലകന്മാരുടെ തിരുതകൃതിയിലുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ ക്കൊന്നിനും തക്ക ഫലം സിദ്ധിച്ചുമില്ല. അപമാനഭീതരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ വേലുത്തമ്പിക്കുള്ള അസാമാന്യ സാമർത്ഥ്യത്തെ രാജസന്നിധിയിൽ ഉണർത്തിച്ചപ്പോൾ അവിടുന്ന് ഈ അന്വേഷണച്ചുമതല തമ്പിയെ ഏല്പിക്കുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ കളരിത്തലവന് മോഷ്ടാക്കളെ പിടിച്ച് തൊണ്ടിസഹിതം രാജസന്നിധിയിൽ ഏല്പിക്കുവാൻ വളരെ താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. രാജസംതൃപ്തിക്ക് പാത്രീഭൂതനായ തമ്പിയെ മഹാരാജാവു ഉടൻതന്നെ മേൽകണക്കു വകുപ്പിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിച്ചു. താമസിയാതെതന്നെ കൂടുതൽ അധികാരപദവികളോടു കൂടിയ കാര്യക്കാർ ഉദ്യോഗത്തിലേയ്ക്കു് കയററവും കൊടുത്തു. പുതിയ ഉദ്യോഗത്തിൽ തെളിഞ്ഞിരുന്ന ഊർജ്ജിതവും കാര്യക്ഷമതയും അധികൃതസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് കൂടുതൽ തൃപ്തി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. അല്പകാലംകൊണ്ടു് തമ്പി ഏതു് ഉദ്യോഗത്തിനും പ്രാപ്തൻതന്നെയെന്ന പ്രശസ്തിയും പരന്നു.

"ജീവിതം സുഖദുഃഖസമ്മിശ്ര"മെന്നുള്ളതു് നിയതിയുടെ നിയമമാണല്ലൊ. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ധർമ്മരാജാവിന്റെ ചരമത്തോടുകൂടി ധർമ്മരാജ്യത്തും തെളിഞ്ഞുകണ്ടു. ഭരണഭാരമേററ ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവു്, ഉരിയരി ജയന്തൻ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി തുടങ്ങിയ സേവകപ്പരിഷകളുടെ ചൊല്ലടിയിൽ പെട്ടുപോയിരുന്നു. അപക്വമതിയായ മഹാരാജാവിനു് നമ്പൂതിരിയുടെ സേവാവൈദഗ്ദ്ധ്യം നിമിത്തം യഥാർത്ഥങ്ങൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സന്ദർഭം ലഭിക്കാതെയുമായി. ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരെപ്പോലും വിസ്മയിപ്പിച്ചിരുന്ന തന്ത്രകുശലനായ രാജാ കേശവദാസനായിരുന്നു അന്നത്തെ ദിവാൻ. 'വലിയദിവാൻജി' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആ ഭരണസാരഥിയെപ്പോലും നമ്പൂതിരി ഏഷണിപ്രയോഗംകൊണ്ടു് രാജാവിന്റെ അപ്രീതിക്കു പാത്രമാക്കി. ഏറെത്താമസിയാതെ ആ മന്ത്രിവര്യനെ ദിവാൻ പദത്തിൽനിന്നു മാററി 'വിലക്കുനീട്ടും' കൊടുപ്പിച്ചു. അനുക്രമമായ സംഭവപരമ്പരകളാൽ, രാജ്യകാര്യങ്ങൾ മലീമസമായി. ദയനീയരംഗങ്ങളും മാറി മാറി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

രാജാകേശവദാസൻ അപമൃത്യു അടഞ്ഞു. തൻെറ ആചാര്യപദം വഹിച്ച ആ പൂജ്യപാദരുടെ മരണത്തെപ്പററി ഗ്രഹിച്ചതുമുതൽ വേലുത്തമ്പിയുടെ ഹൃദയം എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്താപത്തിലാണ്ടു. വിഷാദമഗ്നനായ തമ്പിയാകട്ടെ, അഭിമാനം സംരക്ഷിക്കാൻ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു് കടുംബകാര്യാന്വേഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ നിശ്ചയിച്ചു

ധൂർത്തനും ദുർമ്മദാന്ധനുമായ സേവകൻനമ്പൂതിരി ദളവാപദം സ്വമേധയാ കൈയ്യേററു് ഭരണത്തിനിറങ്ങിയിരിക്കുകയാണു്. നമ്പൂരിദളവ ഭണ്ഡാഗാരം വീർപ്പിക്കുവാനെന്ന വ്യാജേന, സ്വാർത്ഥപൂരണത്തിനുവേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി ആസൂത്രണം ചെയ്തുതുടങ്ങി. അയാളുടെ ബുദ്ധിയിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ട ധനാഗമമാർഗ്ഗം രാജ്യവാസികളിൽ നിന്നും പണം പിഴിഞ്ഞെടുക്കുകമാത്രമായിരുന്നു. ഇതിലെയ്ക്കു് നമ്പൂതിരി, ധനവാന്മാരുടെ ഒരു പട്ടികതയ്യാറാക്കി. ആയിരക്കണക്കിനുള്ള പണത്തുക നിശ്ചയിച്ചു് ഓരോരുത്തർക്കും അറിയിപ്പുകൊടുത്തു. പണപ്പിരിവിനു വേണ്ട ഊർജ്ജിത നടപടികളും ആരംഭിച്ചു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ 974 ഇടവമാസത്തിൽ വേലുത്തമ്പിക്കും ഒരു നീട്ടുകിട്ടി. കല്പന സമാദരിച്ചു് തിരുമമ്പിൽ ഹാജരായ തമ്പി കെട്ടിവയ്ക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച തുക, ഇരുപത്തിഒരായിരം പണവും അതിലേയ്ക്കു് അനുവദിച്ച അവധി മൂന്നുദിവസവും ആയിരുന്നത്രേ. കല്പനയും വാങ്ങി തമ്പി സ്വദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി.

രാജ്യത്തിനു വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്ന അനർത്ഥത്തെ ചിന്തിച്ചു് ജനങ്ങൾ ആകമാനം കലുഷചിത്തരായി. തക്കനേതാവിൻെറ അഭാവത്തിൽ, ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേലുത്തമ്പിയെ ദർശിച്ചു് ആശ്വസിച്ചു. തമ്പി സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേതന്നെ ശ്രീവാഴുംകോടിനു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ദുർഘടാവസ്ഥകളിലേയ്ക്കു് ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടം നടത്തി. രാജ്യം സ്വർഗ്ഗതുല്യമാക്കിയ രാജാകേശവദാസൻെറ ദുർമ്മരണം, രാജ്യവാസികൾക്കു് നേരി

ട്ടിരിക്കുന്ന പൗരുഷവിനാശം, ഭരണാധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലെ കൊള്ളരുതായ്മ എന്നിങ്ങനെ പലതും പടിപ്പടിയായി ഈ നീതിനിഷ്ഠന്റെ ഹൃദയവേദിയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. തന്റെ സർവ്വശക്തികളും ഉപയോഗിച്ച് ഈ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തെ എതിർത്തേ മതിയാവൂ എന്ന് തമ്പി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

രാജ്യക്ഷേമകാംക്ഷികളായ എല്ലാപേർക്കും സ്ഥിതിഗതികളുടെ യഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി അറിവുകൊടുത്തശേഷം അന്നു പ്രാബല്യത്തിലിരുന്ന എല്ലാ "നാട്ടുകൂട്ട"ങ്ങളിലും തമ്പി തന്നെ ഹാജരായി കാര്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി ധരിപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി അന്നത്തെ അടിയന്തിരാവശ്യത്തെപ്പററിയും സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. നാഞ്ചിനാട്ടുപിടാക പന്ത്രണ്ടും ഉൾപ്പെടെ ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂർ മുഴുവൻ വേലുത്തമ്പിയിൽ അചഞ്ചലവിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്തി. വടക്കൻകാര്യം അയ്യപ്പൻ ചെമ്പകരാമനും ഏററു. രണ്ടു പ്രതിനിധികളും രണ്ടററത്തു നിന്നും ഓരോ "കൂട്ടം" നയിച്ച് അഭിമുഖയാത്രചെയ്ത് മഹാരാജാവിനെ കണ്ടു് സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിട്ടറിയിക്കണമെന്നു തീരുമാനവും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം നിവേദനം നടത്താൻ എത്തിയ "കൂട്ടം" രണ്ടും യോജിച്ച് രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

സന്ദർഭഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ മഹാരാജാവ്, ബഹുസഹസ്രം ജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചിളകിയിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടു് പ്രതിനിധികൾക്കു് നിവേദനത്തിനു് അനുവാദം നൽകി. കുത്തക ഏർപ്പാടുകൾ, അനീതിപരങ്ങളായ നികുതികൾ, നമ്പൂരി ദളവ മുതലായവരെക്കൊണ്ടു് ജനങ്ങൾക്കു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന അനർത്ഥങ്ങൾ—ഇവയായിരുന്നു നിവേദനവിഷയങ്ങൾ. അഴിമതിക്കാരായി ചൂണ്ടികാണിക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിവേദകന്മാരുടെ ഹിതാനുസരണം ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയരാക്കാമെന്നു് മഹാരാജാവു് ആദ്യമേ സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം മതില്ക്കകത്തു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഓലച്ചുരുണകൾ പരിശോധിച്ച് നികുതിഭാരങ്ങളും മററും ക്രമപ്പെടുത്താമെന്നും ഉറപ്പുകൊടുത്തു. നിവേദകസംഘം സമാധാനപരമായി പിരിഞ്ഞു.

ത്യാഗസമ്പന്നന്മാരായ ജനപ്രതിനിധികളുടെ രാജ്യഭക്തിയിലും രാജഭക്തിയിലും മഹാരാജാവിനു അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസമുണ്ടായി. ചുമതലയുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾ തികഞ്ഞ രാജ്യഭക്തന്മാൎക്ക് നൽകുകതന്നെ വേണമെന്നു് അവിടുന്നു് സമ്മതിച്ചു. തൽഫലമായി അയ്യപ്പൻ ചെമ്പകരാമൻ പിള്ളയെ വലിയ സൎവ്വാധികാൎയ്യക്കാരായും വേലുത്തമ്പിയെ മുളകുമടിശ്ശീലക്കാൎയ്യക്കാരായും നിയമിച്ചു. വാണിജ്യമന്ത്രി സ്ഥാനം കൈയ്യേററ വേലുത്തമ്പിക്കു് ന്യായമായ വിവിധ വശങ്ങളിൽക്കൂടി മുതലെടുപ്പു വിപുലമാക്കുന്നതിനും രാജ്യത്തിന്റെ ചെലവു ശരിയായി നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചു.

976 മീനം 12-ാം തീയതി അയ്യപ്പൻ ചെമ്പകരാമൻപിള്ള ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ന്യായാവകാശിയായ പത്മനാഭൻ ചെമ്പകരാമൻപിള്ള തൽസ്ഥാനത്തു് നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹം ഒരു നല്ല ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നുവെങ്കിലും അന്നത്തെക്കാലസ്ഥിതിയനുസരിച്ചു ഭരണസാരഥ്യം വഹിക്കത്തക്ക ശേഷി, പുതിയ ദളവയ്ക്കില്ലെന്നു മഹാരാജാവിനും പ്രജകൾക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെക്കാലം വേണ്ടിവന്നില്ല.

അങ്ങനെ വേലുത്തമ്പി ദളവസ്ഥാനം കൈയ്യേല്ക്കുണ്ടു. എന്നാൽ നായന്മാരിൽത്തന്നെ ചില നീചന്മാർ വേലുത്തമ്പിയുടെ ഈ സ്ഥാനലബ്ധിയിൽ അസൂയാലുക്കളായിത്തീൎന്നു. ഇവരിൽ പ്രമാണികൾ തിരുവട്ടാററിനടുത്തുള്ള സമ്പ്രതി കുഞ്ചുനീലൻപിള്ള പ്രഭൃതികളായിരുന്നു. കുഞ്ചുനീലൻപിള്ള കൊട്ടാരം ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതൻ പത്മനാഭപിള്ളയെ കൂട്ടുപിടിച്ചു് പല കള്ള രേഖകളും നിൎമ്മിച്ചു് രാജസന്നിധിയിലും മററും ദളവയെ ദ്രോഹിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ദളവ ഉദ്യോഗനിൎവ്വഹണത്തിൽ കാണിച്ച ശുഷ്കാന്തിയും നീതിനിഷ്ഠയും സ്വാൎത്ഥലോലുപന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കു് ശല്യമായിത്തീൎന്നു. മന്ത്രിസ്ഥാനാരോഹണത്തിനു ശേഷം തമ്പിക്കു് നിമിഷനേരംപോലും വിശ്രമം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ ഭരണം നിമിത്തം രാജ്യം കടംകൊണ്ടു് മൂക്കോളം മുങ്ങിയി

രുന്നു. ജനങ്ങളുടെ വക സ്വത്തിന്റെ അവകാശത്തിനു പോലും ശരിയായ രേഖകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വക കുഴപ്പങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാനാണ് ദളവ ആദ്യമായി ആലോചിച്ചതു്. അതിനുവേണ്ടി ഒന്നാമതായി ചെയ്ത പരിഷ്കാരം സർവ്വെയും കണ്ടെഴുത്തും നടത്തിച്ച് ആയവ്യയ കണക്കുകൾ ശരിപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. അനന്തരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയിടയിൽ നടമാടിയിരുന്ന അഴിമതികളും മററു ഗുരുതരങ്ങളായ കുററങ്ങളും ഇല്ലായ്മചെയ്യുവാൻ മുതിന്നു. മോഷണം, കവച്ച മുതലായവയ്ക്കും ദളവ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം ശിക്ഷകൾ കൊടുത്തു് അക്രമങ്ങൾ നാട്ടിലെങ്ങും ഇല്ലാതാക്കി.

രാജ്യത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ പടിപ്പടിയായി ദളവ നടത്തിത്തുടങ്ങി. കാർഷികാഭിവൃദ്ധിക്കവേണ്ടി ജലസേചനപദ്ധതികൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ആലപ്പുഴത്തുറമുഖപരിഷ്കരണം, കൊല്ലം പട്ടണത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി എന്നിവയിൽ ദളവ കാര്യമാംവണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷം അവിടത്തെ വാണിജ്യാഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കിയ ദളവ തലയോലപ്പറമ്പു്, മാഞ്ഞാലി, ചങ്ങനാശ്ശേരി എന്നിവിടങ്ങളിൽ ചന്തകൾ ഏർപ്പെടുത്തി. ഈ രാജ്യത്തിൽ ഇന്നുള്ള ചന്തകളിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരിയുടെ സ്ഥാനം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അവിടെ വന്നുചേരുന്ന കാർഷിക വിഭവങ്ങൾ ആരെയാണ് ആഹ്ളാദിപ്പിക്കാത്തതു്? ദളവ തന്നെ സ്വന്തം തലയിൽ ഒട്ടുച്ചയ്ക്കുള്ള ശുഭമുഹൂത്തത്തിൽ ചുമടും വഹിച്ച് ചങ്ങനാശ്ശേരി ചന്തയിലെ കച്ചവടത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നറിയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യക്ഷേമകാംക്ഷയെപ്പററി എത്രതന്നെ വിലമതിച്ചാലും അധികമാകാനിടയില്ല. പ്രധാന റോഡുകളെ പരസ്പരം യോജിപ്പിച്ചതും രാജപാതകളെ വിസ്തൃതമാക്കിയതും കൊല്ലം-ചെങ്കോട്ട റോഡ് നന്നാക്കിച്ചതും ഇദ്ദേഹമായിരുന്നു. മുളകുമടിശ്ശീലക്കാര്യക്കാരുദ്യോഗത്തിലിരുന്നു് രാജ്യം ചുററിസഞ്ചരിച്ച് സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന തമ്പി, ദളവ ഉദ്യോഗകാലത്തു് വാണിജ്യാഭി

വൃദ്ധിക്ക് വേണ്ട സകല സാഹചര്യങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ച് രാജ്യത്തെ ഐശ്വര്യസങ്കേതമാക്കിത്തീർത്തു.

നീതിനിഷ്ഠയിൽ നിന്നും ദളവ അണുമാത്രംപോലും വ്യതിചലിച്ചിരുന്നില്ല. ന്യായം നടത്തലിൽ അദ്ദേഹം മനുവിൻെറയും യാജ്ഞവൽക്യൻെറയും നിയമസംഹിതകളെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരുന്നതു്. ദളവയുടെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ ശിക്ഷാസമ്പ്രദായം രാജ്യത്തു സമാധാനവും സന്തുഷ്ടിയും സംജാതമാക്കി. സ്വാർത്ഥമതികളും ദുരാഗ്രഹികളുമായ ദുഷ്ടന്മാർക്ക് ദളവ ഒരന്തകനായി ഭവിച്ചു. വൈരികൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്യിക്കാൻ അധീശസ്ഥാനങ്ങളിൽ പരാതികൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ദളവയുടെ ഭരണസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു് രാജ്യത്തെ കടങ്ങൾ മിക്കവാറും തീർന്നു. കുടിശ്ശികകൾ മുഴുവൻ ഈടാക്കിയതിനാൽ കോശസ്ഥിതിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. തമ്പിയുടെ പ്രശസ്തസേവനങ്ങളെ ബ്രിട്ടീഷ് അധികൃതർ വിലമതിക്കയും പ്രശംസിക്കയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് യുദ്ധാക്കടത്തിലുള്ള തുക മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. കടം തീർക്കാനുക്ക പരിതഃസ്ഥിതികൾ വിദൂരമല്ലെന്നും സ്വല്പസമയം വേണമെന്നും മന്ത്രി വിനയപൂർവ്വം അപേക്ഷിച്ചു. അവസരസേവകന്മാർ സക്കീട്ടിലിരുന്ന ദളവയെപ്പററി ചെയ്ത ദോഷാരോപണങ്ങൾ പലതും രാജാവു വിശ്വസിച്ചു. കൊട്ടാരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അനവരതമായ ഏഷണിയുടെ ശക്തി ദളവയെ മഹാരാജാവിൽ നിന്നും അകററി നിർത്തുവാൻ പ്രയോജനപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്തു. സേവകന്മാർ ചേർന്ന് ദളവയെ വധിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വാറണ്ടു് മഹാരാജാവിൽനിന്നും സമ്പാദിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്കു് ജനങ്ങളുടെയിടയിലും ഈ ദുർമ്മന്ത്രികന്മാർ വേലുത്തമ്പിയെപ്പററി വിദ്വേഷം വളർത്തി. ദളവയ്ക്കു് രാജ്യത്തിനകത്തു് അന്യാശ്രയമില്ലെന്ന നിലയും വന്നുചേർന്നു. അതിനാൽ ദളവ റസിഡൻറിനെക്കണ്ടു് വിവരങ്ങൾ സവിസ്തരം അറിയിച്ചു. മക്കാളെയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ദളവ മഹാരാജാവിനെക്കണ്ടു് സങ്കടം ഉണ

ത്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. ഉടൻതന്നെ റസിഡൻറ മക്കാളെ തൻെറ സുഹൃത്തിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഒരു സൈന്യവുമായി തിരുവനന്തപുരത്തു് എത്തി മഹാരാജാവിനെ ബലമായി ഉപദേശിച്ചു. രാജശാസനം പിൻവലിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ദളവയ്ക്കു് താങ്ങും തണലുമായി നിന്നതു് റസിഡൻറ മക്കാളെതന്നെയായിരുന്നു. ദളവ തനിക്കുള്ള സ്വാധീനശക്തി ഉപയോഗിച്ചു് ഭരണം ശരിക്കു നിർവഹിച്ചുവന്നു.

കാര്യം ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും പണത്തിനു വീണ്ടും ബ്രിട്ടീഷ്കാർ ദളവയെ ഞെരുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. നിവൃത്തിയില്ലെന്നുകണ്ടു് പട്ടാളച്ചെലവിൽ ഗണ്യമായ ഒരംശം കുറച്ചു് യുദ്ധക്കടം തീർക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഈ കുറവു് ഇവിടത്തെ പട്ടാളത്തെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ഹേതുവായിത്തീർന്നു. ലഹളയ്ക്കൊരുങ്ങിയ പട്ടാളക്കാർ വേലുത്തമ്പിയെ പിരിച്ചയച്ചു് തങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന നായകനെ ദിവാൻജിയാക്കണമെന്നു വാദിച്ചു തുടങ്ങി. രാജ്യവ്യാപകമായ ഈ ലഹള ദളവ തൽക്കാലം താമസിച്ചിരുന്ന ആലപ്പുഴയുമെത്തി അദ്ദേഹത്തെ വളഞ്ഞു. അവിടെയും റസിഡൻറിൻെറ സഹായം ഉണ്ടായി.

ദളവ ലഹളത്തലവന്മാരെ മാതൃകാപരമായിട്ടാണെങ്കിലും ക്രൂരമായിത്തന്നെ ശിക്ഷിച്ചു. ഈ ദണ്ഡക്രമത്തെപ്പററി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, ഇതും ഒരു പട്ടാളനിയമമായിത്തന്നെ കരുതി ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന ഒരു കക്ഷിയും ഇല്ലാതെയില്ല. ഇതിനെ ആധാരമാക്കി തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യം കുറച്ചേ തീരുവെന്നു് ഗവർണ്ണർ ജനറലായ വെല്ലസ്ലിപ്രഭു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. രാജാവിൻെറയും മന്ത്രിയുടെയും നിലനില്പിനു കൂടുതൽ രക്ഷാമാർഗ്ഗം ആവശ്യമാണെന്നും അതിനു വേണ്ട വ്യവസ്ഥ ചെയ്യണമെന്നും അഭ്യന്തരകലഹങ്ങൾ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളം ഇവിടെ സ്ഥിരമായി താമസിപ്പിക്കണമെന്നും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. നിലവിലിരിക്കുന്ന 1795-ലെ ഉടമ്പടിയെ പ്പുതുക്കി ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യത്തിൻെറ ചെലവുകൂടി

തിരുവിതാംകൂർ വഹിക്കേണ്ടവണ്ണം വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നമെന്നും നിർബ്ബന്ധിച്ചു തുടങ്ങി. "സബ്സിഡിയറി സിസ്റ്റ" മെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് നാട്ടുരാജ്യങ്ങളെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യഹോമകുണ്ഡത്തിലേയ്ക്ക് ആഹുതി ചെയ്തു തുടങ്ങിയിരുന്ന വെല്ലസ്ലിക്ക് കിട്ടിയ ഈ സുവർണ്ണാവസരത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രഭു സന്നദ്ധനായി. ആപത്തിൽ സഹായിച്ച ഒരു ബന്ധുവിനോട് വിരോധപ്പെടുന്നതിനുള്ള വൈമനസ്യത്തോടെയാണെങ്കിലും, ദേശാഭിമാനസംരക്ഷണത്തിനുതന്നെ തമ്പിയും തീരുമാനിച്ചു. പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തോടുകൂടി കമ്പനിയുടെ ശക്തി ലോകവ്യാപകമാകാനുള്ള സവ്വലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തമ്പി ദീർഘദർശനം ചെയ്തു.

ഉടമ്പടി പുതുക്കുവാൻ റസിഡൻറിൻെറ പാർശ്വവർത്തികളായ രാമലിംഗമുതലിയാരും സ്ഥാനപതി സുബ്ബയ്യരുംകൂടി രാപ്പകലില്ലാതെ മഹാരാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചു തുടങ്ങി. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വഴിപ്പെടുന്നില്ലെന്നുകണ്ട് ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തെ മേജർ ജനറൽ "മാക്ഡോവൽ" ൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ഇങ്ങോട്ടു മാർച്ചു് ചെയ്യിക്കുന്നതായി ഒരു പ്രസ്താവനയുമുണ്ടാക്കി. ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യം രാജ്യത്തിനകത്തു പ്രവേശിക്കാൻ ഇടയാക്കരുതെന്നും കാര്യങ്ങൾ രമ്യമായി ഒതുക്കാമെന്നുമുള്ള ദളവയുടെ തൽക്കാലസമാധാനംകൊണ്ട് ഈ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നും ആംഗ്ലേയർ വിരമിച്ചു. ഉടമ്പടിയുടെ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ രാജാവുമായി ഒന്നുകൂടി പരിശോധിച്ചുനോക്കി, അതിലെ വ്യവസ്ഥ പാലിക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ വേണ്ടിവരാവുന്ന നാലു ലക്ഷം രൂപയ്ക്കു് രാജ്യത്തിനുള്ള ത്രാണിക്കുറവിനെപ്പററി ദളവ വഴിയാംവണ്ണം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. ദളവയുടെ ആനുകൂല്യം തങ്ങൾക്കില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ റസിഡൻറിൻെറ വിരോധം മുഴുവൻ വേലുത്തമ്പിയിലുമായി. പുതിയ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു് കൂടുതലായി അടയ്ക്കേണ്ട തുകയ്ക്കു് വല്ല കുഴപ്പവും നേരിടുകയാണെങ്കിൽ, രാജ്യമോ അതിലെ ഒരംശമോ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് കൈവശപ്പെടുത്തി മുതലെടുക്കാനുള്ള അധികാരവും ഉടമ്പടിപ്രകാരം വിട്ടുകൊടുക്കണം. ഇതിൽ

ഏതൊരു രാജ്യാഭിമാനിക്കാണ് സമ്മതം മൂളാൻ സാധിക്കുക? തമ്പിയുടെ പ്രത്യേക താൽപ്പര്യത്താലാണ് ഈ പുതിയ ഉടമ്പടി ഇന്നത്തെ രൂപത്തിൽ ഉടലെടുത്തതെന്ന് വരുത്തുവാൻ ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ഉദ്യമിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു സംബന്ധിച്ച് റസിഡൻറും ഗവർണ്ണർ ജനറലുമായുണ്ടായ 1805 ജനുവരിമാസത്തിലെ കത്തിടപാടുകളിലേയ്ക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുമ്പോൾ, രാജാവും ദളവയും ഒന്നുപോലെ ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രതിഷേധിക്കയാണു ചെയ്തതെന്ന് കാണുവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലെന്നു തീർത്തു പറയാം.

ഒരു ഭരണതന്ത്രജ്ഞനെന്ന നിലയിൽ, കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി ദളവ നയതന്ത്രമായി പെരുമാറിയിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അനിയന്ത്രിതാധികാരത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പിനാലെ വിദ്വേഷംതന്നെയാണുണ്ടായിരുന്നതു്. റസിഡൻറിൻെറ ഉപദേശവഴിക്കുള്ള നിർബ്ബന്ധം മുറുകി. ഉടമ്പടി പുതുക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും വന്നുകൂടി. വെല്ലസ്ലിപ്രഭുവിൻെറ നാട്ടുരാജ്യനയം അന്യായമാണെങ്കിലും, തല്ക്കാലനിലയ്ക്ക് തിരുവിതാംകൂറും വഴിപ്പെടാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നായി. 1805-ൽ പ്രസ്തുത പ്രമാണത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ സമ്മതം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കൊല്ലം ഒൻപതാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഉമയമ്മറാണിയെ പ്രീണിപ്പിച്ച് പാട്ടവ്യവസ്ഥയിൽ വ്യാപാരത്തിനനുവാദം വാങ്ങി അഞ്ചുതെങ്ങിൽ താവളമുറപ്പിച്ച കമ്പനിക്കാർ ഒരു ശതാബ്ദക്കാലംകൊണ്ടു രാജ്യത്തിൻെറ സർവ്വാധിപത്യവും നേടി. വഞ്ചനയും ചതിയും നിറഞ്ഞ ഈ ഇരച്ചുകയററത്തിൻെറ അനന്തരഫലം എന്തായി? ഭാരതത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അധികാരപദവി ഇപ്പോൾ നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു!

ആംഗ്ലേയരുടെ ഈ ഉടമ്പടിവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി രാജ്യങ്ങൾ ഗണ്യമായ ഒരു തുകയാണ് കപ്പമായി കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിനു് ഒരു പ്രധാന കാരണംതന്നെ ഈ കപ്പത്തിൻെറ കൂടുതലാണെന്ന് 1832–മാർച്ച് 27-ാം തീയതി കർണ്ണൽമൺറോ കൊടുത്ത ഔദ്യോഗികരേഖയിലും തുറന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കപ്പം കൂടുതൽ നിശ്ചയിച്ചുവെങ്കിലും, അതിൽ ചില സൗജന്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്ന് റസിഡൻറ വാക്കു കൊടുത്തതിനുശേഷമാണ് പുതിയ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു ദളവ സമ്മതിച്ചതു്. എന്നാൽ രാജമുദ്രാങ്കിതമായ പ്രമാണം കൈക്കലായതോടുകൂടി റസിഡൻറിൻെറ നിറം മാറിത്തുടങ്ങി. ആ ബ്രിട്ടീഷ്പ്രതിനിധി പണത്തിനുവേണ്ടി പൂർവ്വാധികം ഞെരുക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. ദളവയോടുള്ള വൈരം അസ്പദമാക്കി റസിഡൻറ് അധികാരഖഡ്ഗം പ്രയോഗിക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചു. പണത്തിനുള്ള നടപടി മുറുകി. രാജ്യത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് അധീനതയിലാക്കണമെന്നു് നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു് തിരുവിതാംകൂറിനു് ഈടാക്കേണ്ട റവന്യൂഇനങ്ങൾ കൂടി കിട്ടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അനധികൃതമായ ചില നടപടികളിൽ റസിഡൻറ് പ്രവേശിച്ചു് ദളവയെ കൂടുതൽ വിഷമിപ്പിച്ചു. സൈനികവകുപ്പിനു് കൊള്ളാത്തവനെന്നു് മുദ്രയടിച്ചു് വെളിയിൽ തള്ളപ്പെട്ട മക്കാളെയുടെ തോന്ന്യാസങ്ങൾക്കു് കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യങ്ങൾ വിഹാരരംഗങ്ങളുമായി. ദളവയും റസിഡൻറും പരസ്പരം കുററങ്ങൾ ആരോപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകൾ ആരംഭിച്ചു. റസിഡൻറിൻെറ ശല്യത്തെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടു് സായിപ്പിനെ ഇവിടത്തെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും മാററിക്കിട്ടണമെന്നു് മഹാരാജാവു് ബ്രിട്ടീഷ്ഗവണ്മെൻറിലേയ്ക്കു് ശക്തിപൂർവ്വം ഉദ്ബോധനകൾ നടത്തി. എന്നാൽ സ്വജനപക്ഷപാതികളായ ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവയെയെല്ലാം അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളിക്കളയുകയാണ് ചെയ്തതു്. മാത്രമല്ല, ദളവയെ വീട്ടുകാരനാക്കിക്കൊണ്ടു് ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും മാററി പെൻഷനും കൊടുത്തു് ഉത്തരമലയാളംകളക്ടറുടെ നോട്ടപ്പുള്ളിയായി താമസിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും റസിഡൻറിനു് അനുമതി നൽകിയത്രേ.

ഇതിനിടയ്ക്കു് ബ്രിട്ടീഷ്ഗവണ്മെൻറിനെ എതിർക്കുന്നതിനു് അങ്ങിങ്ങായി പല ശത്രുക്കളും തലപൊക്കിത്തുടങ്ങി. കമ്പനിയുടെ അധികാരശക്തിയിൽ ഇൻഡ്യയിലും വിദേശങ്ങളിലും കഠിനമായ വിദ്വേഷം ജനിച്ചു. കൊച്ചിയിലെ പാലിയത്തച്ചനോടും റസിഡൻറ് വിരോധത്തിലായി.

റഷ്യ, ഫ്രാൻസ് എന്നീ മഹാശക്തികൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരോട് ശത്രുതയിൽ കഴിയുകയായിരുന്നു. അതിർത്തിദേശങ്ങളും മഹാരാഷ്ട്രരും ബ്രിട്ടന് അനുകൂലമല്ലെന്ന് തെളിഞ്ഞു കണ്ടു. ജർമ്മനിയും ഹാളൻഡും ഉത്തരമലയാളവും ബ്രിട്ടീഷ് വിനാശത്തിനുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചുകഴിയുകയാണ്. ഇങ്ങനെ ആഭ്യന്തരമായും വൈദേശികമായും എതിർശക്തികളുണ്ടാകാവുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ, അഥവാ ആനുകൂല്യക്കുറവുകൾ, ദളവയെ ചൊടിപ്പിച്ചു. "ലക്ഷണമെല്ലാം നമുക്കു ശുഭപ്രദം" എന്നു കണക്കാക്കിക്കൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അനീതിയോട് ഒന്നു നേരിടുകയാണ് ഈ അവസരത്തിൽ കരണീയമെന്ന് ദളവ തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഉറച്ചു. വേലുത്തമ്പിയും പാലിയത്തച്ചനും ഒന്നുചേർന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാരെ എതിർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിപാടിയും കൈക്കൊണ്ടു.

രണ്ടു ദിവാൻജിമാരുംകൂടി സൈന്യസജ്ജീകരണം ആരംഭിച്ചു. തമ്പിയെ അപേക്ഷിച്ച് പാലിയത്തച്ചന് തുച്ഛമായ ഒരു സൈന്യവിഭാഗം ശേഖരിക്കുവാൻമാത്രമേ സാധിച്ചുള്ളൂ. വേലുത്തമ്പിയുടെ ഈ പടയൊരുക്കം സംബന്ധിച്ച് നാലു ലക്ഷം പണം ചെലവിടേണ്ടിവന്നുവെന്ന് അന്നത്തെ ചില കണക്കുകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സൈന്യസന്നാഹവാർത്ത മദ്രാസ് ഗവർണ്മെൻറിന് അറിവു കിട്ടി. തിരുവിതാംകൂറിനോട് പ്രത്യേക ശത്രുതയുള്ള ഗവർണ്ണർ ഒരു വലിയ യുദ്ധത്തിനുള്ള സകല സജ്ജീകരണങ്ങളും ഉടൻ ചെയ്തു. 984 ധനുമാസത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരും കൊച്ചിയുമായുള്ള ഒരു സംഘട്ടനം ആരംഭിച്ചു. കൊച്ചിയിലെ റസിഡൻസിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മെക്കാളയെ പാലിയത്തച്ചൻമുഖേന വധിപ്പിക്കുന്നതിന് ആദ്യമായി ഒരു ശ്രമം നടന്നു. റസിഡൻറ് ഒളിച്ചോടി രക്ഷപ്പെട്ടതുനിമിത്തം ഈ ശ്രമം വിഫലമായി. വേലുത്തമ്പിയാകട്ടെ കൂടുതൽ സൈന്യം ശേഖരിക്കാൻ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ ദളവയും കൊല്ലത്തെ കമ്പനിപ്പട്ടാളവും തമ്മിൽ ഒരു സംഘട്ടനമുണ്ടായി. അതിൽ സുശക്തമായ കമ്പനിപ്പട്ടാളംതന്നെയാണ് വിജയം

വരിച്ചതു്. അതിനെത്തുടൎന്നാണു് വേലുത്തമ്പിയുടെ ചരിത്രപ്രധാനമായ കുണ്ടറവിളംബരം. 984 മകരം 1-ാംതീയതിയിലെ കാൎയ്യബഹുലമായ ആ വിളംബരത്തിൽ കച്ചവടമനഃസ്ഥിതിക്കാരായ ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ നയപരമായ ചതിയും വഞ്ചനയും രാജ്യത്തെ അപകടത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇതിനൊരു പോംവഴി കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതാണെന്നും ശക്തിയായി സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിനും കൊച്ചിക്കും മാത്രമല്ല, ഭാരതത്തിനുതന്നെ, നേരിട്ടിരിക്കുന്ന അടിമത്തത്തിനു പരിഹാരമാൎഗ്ഗം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തമ്പിയുടെ ശക്തിയുക്തമായ വിളംബരം ജനങ്ങളെ പ്രക്ഷുബ്ധരാക്കി. തമ്പിയുടെ ധീരതയ്ക്കും ദേശാഭിമാനത്തിനും ദീൎഘദൃഷ്ടിക്കും കേന്ദ്രമായ ഈ പ്രമാണം ബ്രിട്ടീഷ്ഗവണ്മെൻറിൻെറ വിധിനിൎണ്ണായകരേഖയാണെന്നു് പന്ത്രണ്ടു വ്യാഴവട്ടം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ സ്വാതന്ത്ര്യാവസരത്തിൽ ഭാരതഖണ്ഡത്തിനു് അനുഭവവേദ്യമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

വേലുത്തമ്പിയുടെ സൈന്യത്തിൽ നാൽപ്പതിനായിരത്തോളംപേർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും വേറെ പ്രതീക്ഷിച്ച സഹായമൊന്നും കിട്ടാതായി. യുദ്ധം മുറുകുമെന്ന നില വന്നപ്പോൾ പാലിയത്തച്ചനും നില്ക്കക്കള്ളിയില്ലാതെ റസിഡൻറിൻെറ ഇംഗിതത്തിനു കീഴടങ്ങി. സംസ്കാരസമ്പന്നന്മാരെന്നു് പെരുമ്പറയടിച്ച ശത്രുക്കൾ യുദ്ധധൎമ്മവും വിസ്മരിച്ചു് നേരായ മാൎഗ്ഗവും വെടിഞ്ഞു് ആരുവാമൊഴികോട്ടയും കൈവശപ്പെടുത്തി രാജധാനിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കുററം മുഴവൻ ദളവയുടെ പിടലിക്കു ചുമത്തിക്കൊണ്ടു് മഹാരാജാവിൽനിന്നും രേഖ സമ്പാദിക്കാനും അവൎക്കു കഴിഞ്ഞു. പോരെങ്കിൽ, ദിവാനുദ്യോഗകാംക്ഷിയായ ഉമ്മിണിത്തമ്പി ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആട്ടത്തിനു് ശിങ്കിടിയായി ഏററുപാടാനുമുണ്ടായിരുന്നു. വേലുത്തമ്പിയുടെ ദിവാൻപദം ഉമ്മിണിത്തമ്പി തട്ടി എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ധീര ദേശാഭിമാനി; മുപ്പത്തിഏഴാം വയസ്സിൽ ദിവാനുദ്യോഗത്തിനു യോഗ്യനായ ആദ്യത്തെ സ്വദേശി; ബ്രിട്ടീഷ്സിംഹത്തിൻെറ സുസമ്മതി നേടിയ ഒരു

വീരഭരണതന്ത്രജ്ഞൻ;—ഈ നിലകളിൽ അഭിമാനമാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സോദരൻെറ സ്ഥാനം ഇങ്ങനെ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി ഉമ്മിണിത്തമ്പി സമ്പാദിച്ചു.

പുതിയ ദിവാൻ ഉമ്മിണിത്തമ്പിയുടെ ഭരണസാരഥ്യത്തിൻെറ ചരടുപിടിത്തം, തമ്പിയെപ്പിടിച്ചു് മാതൃകാശിക്ഷ നൽകുന്നതിൽക്കൂടിയാണു് ആരംഭിച്ചതു്. രാജ്യവും രാജാവും, രക്ഷപ്പെട്ടതിൽ തെല്ലൊന്നു് ആശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് വിശ്വസ്തനായ ഒരു വാല്യക്കാരനോടുകൂടി വേഷപ്രച്ഛന്നരായി വേലുത്തമ്പിയും അനുജനും ആഹാരംപോലും ഉപേക്ഷിച്ചു് കാൽനടയായി ഒന്നുരണ്ടു രാത്രികൊണ്ടു് കിളിമാനൂർ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി. അവിടെനിന്നും കിട്ടിയ അത്താഴവും കഴിച്ചു് വിശപ്പുമടക്കി, "ഇതു് എൻെറ അവസാനത്തേതാണു്" എന്നറിയിച്ചു് കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന വാൾ അവിടെ ഏല്പിച്ചിട്ടു് ദളവ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. പിറേറദിവസം രാത്രി മണ്ണടിക്ഷേത്രത്തിൻെറ സമീപമുള്ള ഒരു പോററിയുടെ ഇല്ലത്തിൽ ശരണം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

വേലുത്തമ്പിയെ തിരക്കി ഊർജ്ജിതാന്വേഷണം നടത്തിയ ആജ്ഞാകരന്മാരായ ഭടസമൂഹം ആവേശപൂർവ്വം അഭയഗൃഹം വളഞ്ഞു് ത്വരിതശ്രമംചെയ്തു് അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ഇതിനിടെ ധീരചിത്തനായ തമ്പി സ്വന്തം കഠാരികൊണ്ടു് സ്വയം മാറത്തു കുത്തിയിറക്കി, സ്വസഹോദരൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി, വീരചരമടഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പിടി കിട്ടിപ്പോയിയെന്നു് ആഹ്ലാദിച്ച ഭടന്മാർ ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തു പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ പിടി കിട്ടിയതു്

വിരിമാറോടുകൂടിയ ഒരു ശവശരീരം മാത്രമായിരുന്നു. ശത്രുസൈന്യം നിരാശാഭരിതരായി എങ്കിലും ഈ ശവശരീരത്തെ കഴുകിലിട്ടാണ് റസിഡൻറ സായിപ്പ് രക്തദാഹം തീർത്തും കൃതാർത്ഥനായതും. വെള്ളക്കാരൻെറ സംസ്കാരപാരമ്യം! ഇതുകൊണ്ടും സായിപ്പിൻെറ കോപം അവസാനിച്ചില്ല. വീരയോദ്ധാവായ തമ്പിയുടെ ജനനഗൃഹം ഇടിച്ചുനിരത്തി കുളംകോരുകകൂടി ചെയ്തുവത്രെ. എന്നിട്ടും തൃപ്തനാകാത്ത ആ റസിഡൻറ് തമ്പിയുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെ നാടുകടത്തിയും അപമാനകരമാംവണ്ണം [illegible]ച്ചും കൃതാർത്ഥനായി.

അനീതിയെയും അക്രമത്തെയും ഉച്ചാടനംചെയ്തു് നീതിയും സമാധാനവും സ്ഥാപിച്ചു—സ്വരാജ്യത്തിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അഭിമാനത്തിനും വേണ്ടി ജീവത്യാഗം ചെയ്തു—മഹാനാണ് തലക്കുളത്തു വേലുത്തമ്പി. സത്യത്തിലും ന്യായത്തിലും അടിയുറച്ചു് ജീവിതം നയിച്ച ആ മഹാനുഭാവൻെറ കുടുംബം ഇന്നും തലക്കുളത്തു വലിയവീടെന്നും തിരുവനന്തപുരം കല്ലമ്പള്ളിത്തറവാടെന്നും മികച്ച പദവിയിൽത്തന്നെ വിലസുന്നുണ്ടു്.

ഭാരതമാതാവിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദീർഘസമരത്തിൻെറ മുന്നണിയിൽ കാണുന്ന പ്രധാന യോദ്ധാവ് വേലുത്തമ്പിയാണ്. തലക്കുളം വേലുത്തമ്പി ദളവയുടെ യശസ്സ് സ്വരാജ്യാഭിമാനവും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമവും ഉള്ള കാലംവരെ നിലനിൽക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

TRAINING SCHOOL
C. STATE.
KOTTAYAM.